

דברי כפירה

על התורה

מאת

הוד כ"ק מרן מוהרי"ן שליט"א

אשר הגיד מדי שבת בשבתו במקהלות רבבות קודש בס"ג
בשעת רעוא דרעווין בביהמ"ד דור שכולו חייב

בראשית

ובסופו דברי שירות ותשבחות בלה"ק ובלשון יודי"ש מאת הוד כ"ק מרן שליט"א אשר שוררו
בקהל עם בהתעוררות ודבקות ככלות אמירת דב"ק כנ"ל

ע"י המלבה"ד

הק' משה זאב הכהן פעטש געבער

ירושלים תשפ"ב

הקדמת המלבה"ד

מדי שבת בשבתו, עת נטו צללי ערב, בשעת רעווז דרעווין בבית הכנסת הגדול 'דור שכולו חייב', כשהציבור מסיים לזלול את ההערינג עם החמוצים ולטבול את החלה בטחינה ובסלט חצילים, משתררת בהיכל דממה. קול משק כנפי שדים, רוחין ולילין, מהדהד באויר, נפשות הצדיקים המשוועממים מגן עדן באות לבקש **קלקול** לנשמותיהם התועות, 'מזיקים' שנוצרו מטיפות זרע לבטלה משרבבים לשונות אדומות ארוכות ומצחקקים בקול, ומתוך החשכה מתגלגל כרעם קול הוד כ"ק מרן שליט"א, נושא דברי כפירה על פרשת השבוע, לשם יחוד סמאל ולילית על ידי ההוא טמיר ונעלם ביחודא שלים בשם כל ישראל, להרבות כוח הטומאה בעולם, להחטיא את הרבים ולמלא כרסה של הקליפה בעוונות ישראל בכלל, ובחטא הידוע בפרט.

תיכף כצאת השבת נעמד החוזר, אחי וראש הרה"ג ר' נח געצל הכהן פעטש געבער, וחוזר על משא הוד כ"ק מרן שליט"א כאמירתו, והרצים יוצאים דחופים לפרסמו בקבוצת הוואטסאפ 'דור שכולו חייב' ובדף הפייסבוק.

ועל של עתה באתי להעלותו על מזבח הדפוס, ואחלקם ביעקב ואפיצם בישראל להיות לי לזכות בהחטאת הרבים, והיה זה שכרי וזה חלקי מכל עמלי. ולבל יחסר המזג דפסנו בסופו דברי שירות ותשבחות בלה"ק ובלשון יודי"ש מאת הוד כ"ק מרן שליט"א, אשר שוררו בקהל עם בהתעוררות ודבקות ככלות אמירת דב"ק כנ"ל.

ויהיו לרצון אמרי פי לפני סמאל ית"ש, ומי יתן ואזכה לעובדו בלבב שלם.

מינאי החותם באימה לכבוד התורה ולכבוד הוד כ"ק מרן שליט"א ולזכות מחטיאי הרבים
הק' משה זאב הכהן בלאאמו"ר ירוחם יונה זצ"ל פעטש געבער

בראשית

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.

'שמיים' אלו מה טיבם, לעזאזל? כיום הרי ידוע שהארץ טסה בתוך חלל ריק, וכך גם שאר הפלנטות והכוכבים. מה היה שם בדיוק לברוא? את האין?

נראה שפסוק זה נכתב לפי התפיסה הבבלית העתיקה, שסברה שהדבר הכחול הזה מלמעלה הוא מין שטיח או יריעה בתוכו משובצים גרמי השמיים. למעשה, כאמור, הכל חלל ריק, והצבע הכחול הוא תוצאה של שבירת קרני השמש באטמוספירה. אלוהים – עם כל הכבוד, הגיע הזמן שתעדכן את ספרך.

יום ב':

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם. וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ, וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל לָרָקִיעַ.

סלח לי, אלוהים – מה אתה מקשקש שם? על איזה מים "מעל הרקיע" אתה מדבר?

אך שוב, אלוהי התנ"ך תקוע עדיין עם הקוסמולוגיה הילדותית של הבבלים מלפני 4,000 שנה. הללו חשבו שהדבר הכחול הזה מעלינו הוא מין אוקיינוס שמימי, כמו הים על הארץ, וכשהאלים מחליטים להוריד גשם הם פותחים שם את הברז מלמעלה.

אלוהים! הרי אתה עושה מעצמך צחוק. הילדים ששרים עכשיו עם הגננת "מה ברא ה' ביום השני" הרי ילמדו עוד כמה שנים בשיעור טבע בבית הספר על מחזור המים, ויסתכלו עליך כמו על איזה מטורלל. אלוהים, אפילו הרמב"ם צוחק עליך: "שאם ילקח על פשוטו בגסות העיון

יהיה ענין בלתי נמצא כלל – שאין שם גוף אחר בלתי היסודות בינינו ובין השמים התחתונים ואין שם מים למעלה מן האויר" (מו"נ ב, ל).

אלוהים! אם לא תעדכן את פרפראותיך בדחיפות, תישאר רק עם רש"י התמים, ועם הילדים החרדיים שלא לומדים ליבה וקוראים רק חיים ולדר בהכשר נסים קרליץ. לאלו אתה יכול לספר על גאונותך בהבדלה "בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע", בלי שישאלו אותך שאלות.

יום ד':

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: יְהִי מְאֹרֶת בָּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, לַהֲבַדֵּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה [...] לְהָאִיר עַל-הָאָרֶץ, וַיְהִי כֵן. וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים, אֶת הַמָּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה, וְאֵת הַכּוֹכָבִים. וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בָּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל-הָאָרֶץ.

אלוהים, נטרפה עליך דעתך? קודם בראת את הארץ, אתה טוען, ואחר כך תלית מעליה שמש? הרי הארץ היא לוויין קטנטן של השמש, ותלויה בה בכל. בלי שמש יהיו כאן 200 מעלות מתחת לאפס, וכמובן אפס חיים. אלוהים, אתה צוחק עלינו? ביום שלישי בראת דשא ועצים, ורק ביום רביעי נזכרת לתלות מעליהם שמש? וכי ראית פעם דשא פורח בלי שמש? ובלוי שמש, איך היו כאן מים, "מתחת לרקיע" או "מעל לרקיע", כמו שקישקשת קודם? בלי שמש, אלוהים, אין שום מים אלא רק קרח – אוקיינוסים קפואים ועולם קפוא כולו!

אלוהים, אני חושב שאתה צריך להתחיל הכל מן ההתחלה. לך לכיתה א', ובקש מן ההורים שזה יהיה בית – ספר עם לימודי ליבה, ולא איזה 'חדר' גועלי. אם אינך רוצה להתחיל את מעשיות

הבריאה שלך במפץ הגדול, התחל לפחות מההווה מערכת השמש. ענן גז גדול הסתחרר לו בפינת הגלקסיה, סופח אבק וכל מיני חלקיקים שנקרו בדרכו. התעבות אקראית באחד מחלקיו משכה אליה בכוח הכבידה עוד ועוד חומר, עד שהפכה לכדור ענקי. כה צפוף היה במרכזה, עד שהתחילה שם התכה גרעינית. אטומי הליום התמזגו לאטומי מימן ואטומי מימן לאטומים כבדים יותר, והאנרגיה שנפלטת הציתה אש אדירה.

בראשית לא נבראו לא שמיים ולא ארץ, אלא שמש. לא ביום ראשון ולא ביום רביעי, אלא

אחרי כמה מאות מיליוני שנים, ניתז חלקיק קטן מן השמש. קטן במושגים של שמש – רק אחד חלקי מיליון ממסתה, וענק במושגינו שלנו, החיים עליו. מכוח המכה שספג בהתזה טס לו החלקיק, טס רחוק, וכמעט שברח מן המערכת לגמרי, אבל כוח הכבידה של השמש אחז בו, ולא הניח לו להשתחרר. לאט לאט נכנס למסלול מעגלי נצחי סביב השמש, מאוזן בידי שני כוחות שיפעלו עליו לעד – כבידת השמש מחד, והמכה שספג כשניתז ממנה מאידך. עוד כמה מיליארדי שנים עברו, ועל החלקיק הזה נוצרו בהדרגה חיים, ולבסוף גם יצורים תבוניים, שיכלו לספר מעשיות מהם נבנו לילדי הגן שירים "מה ברא ה' ביום הראשון".

נח

סיפור המבול היה נפוץ בכל תרבויות המזרח, אך מי שחיבר את הגרסה התנ"כית היה כנראה איזה ילד שלא ידע גיאוגרפיה בסיסית, או חשבון מינימלי, או שניהם.

ראו גם ראו:

וְהַמַּיִם גָּבְרוּ מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ; וַיִּכָּסוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם. חֹמֶשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה מִלְמַעְלָה גָּבְרוּ הַמַּיִם, וַיִּכָּסוּ הַהָרִים.

אלוהים מבקש שנאמין שהמים כיסו את "כל ההרים הגבוהים אשר תחת השמיים". האוורסט גבוה 9,000 מטר – ובכן, המים הגיעו לגובה הזה, ומעליו עוד 15 אמה. נו נו.

אחר כך:

וַיַּחֲסְרוּ הַמַּיִם מִקְצֵה חֹמְשֵׁים וּמֵאֵת יוֹם. וַתֵּנֶחַ הַתֶּבֶה בַּחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי, בַּשְּׁבַעַה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ, עַל הָרֵי אָרָרָט. וְהַמַּיִם הָיוּ הָלוֹךְ וַחֲסֹר עַד הַחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי; בַּעֲשִׂירֵי בָּאָחָד לַחֲדָשׁ נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים.

רש"י עושה את החשבון, שאם לאחר 150+40 יום התחילו המים לרדת, ורק באחד לעשירי נראו ראשי ההרים, משמע שבמשך חודשיים נחסרו 15 אמה, כלומר – אמה אחת לארבעה ימים.

אחר כך:

וַיְהִי בָּאֶחָת וָשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, בְּרֵאשׁוֹן בָּאָחָד לַחֲדָשׁ, תָּרְבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ.

מ"ב שְׁנַת שֵׁשׁ – מאות שנה, לסייג – נח, בַּחֲדָשׁ הַשְּׂנִי, בַּשְּׁבַעַה – עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ, מינוס 190 יום = 128 ימים. מינוס 60 יום מתחילת ירידת המים

עד שנראו ראשי ההרים = 68 ימים. לפי חשבון אמה אחת לארבעה ימים, יוצא שבמשך 68 ימים ירדו המים 17 אמה... כלומר, ההר הגבוה ביותר בעולם, לפי הסיפור התנ"כי, הוא בגובה 8 מטרים...

אלא מה? פתאום לאחר שנראו ראשי ההרים, התגבר קצב ירידת המפלס פי חמש מאות – מאמה אחת בארבעה ימים, למאה ושלושים אמה ביום 😊...

שלמה וולבה, שביקש להסביר מדוע ה'גדולים' מתנגדים ללימודים אקדמיים, טען כי בנעוריו בגרמניה, כל מי שהלך לאוניברסיטה לא היה מסוגל עוד להאמין בבריאה בשישה ימים.

ואני אומר: מי שהלך לאוניברסיטה? מי שהלך לבי"ס יסודי וסיים בהצלחה כיתה ד' או ה', אינו מסוגל עוד להאמין בסיפורי הסבתא של בראשית. את הלאקשן שלו אלוהים מצליח למכור רק לילדי 'חדר' נבערים – יבואו 'טהורים' ויעסקו בקשקושים.

ומאיפה בכלל היו כה הרבה מים כדי לכסות גובה 9,000 מטר מעל הארץ? כמות המים על כדור הארץ הרי ידועה: כל המים שבאוקיינוסים ובימים, פלוס המים הכלואים בקרחונים. בתקופות קרח, כשהקרחונים מתפשטים, זה על חשבון המים באוקיינוסים, ומפלס החוף יורד. הרי כך הגיע האדם מאסיה לאמריקה בתקופת הקרח, לפני 10,000 שנה – כשבשל ירידת המפלס היבשות היו מחוברות במיצרי ברינג, ובאותו אופן הגיעו לאוסטרליה לפני 50,000 שנה, וכו'. המים בכדור הארץ מספיקים לכסות את היבשה בגובה 3,000 מטר אם ימעכו את כל היבשות וישוו אותן לקרקעית האוקיינוס. כיום כשהיבשות מתרוממות מעל האוקיינוסים, וחלק מהמים כלוא בקרחונים, עומק האוקיינוס

הממוצע הוא 5,000 מטרים. אין על הארץ מים כדי לכסותה בגובה 9,000 מטרים.

אלא מה? אלוהים ברא במיוחד עוד מים? ולאן נעלמו המים המיותרים אחרי המבול? שוב נעלמו בדרך נס? אם כבר נס, למה היה צריך מבול בכלל? אם הוא רק רצה להטביע את כולם, יכול היה למעוך את היבשות מתחת האוקיינוסים, ואחר כך ללוש אותן שוב...

נמשיך בקריאת הקשקוש השבועי של אלוהים.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵל נָח וְאֵל בְּנָיו אֹתוֹ לֵאמֹר:
וְאֲנִי הִנְנִי מְקִים אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם [...] וְהִקְמַתִּי
אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם, וְלֹא יִכָּרֵת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי
הַמִּבּוּל; וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מִבּוּל לְשַׁחַת הָאָרֶץ.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: זֹאת אוֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן
בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם,
לְדֹרֹת עוֹלָם! אֶת קִשְׁתִּי בָעָנָן, וְהַיָּתָה לְאוֹת
בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ. וְהַיָּתָה בָּעָנָן עָנָן עַל
הָאָרֶץ, וְנִרְאָתָה הַקִּשְׁת׃ בָּעָנָן. וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי
אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל בָּשָׂר,
וְלֹא יִהְיֶה עוֹד הַמִּבּוּל לְשַׁחַת כָּל בָּשָׂר.
וְהַיָּתָה הַקִּשְׁת׃ בָּעָנָן וְרָאִיתִיהָ לְזָכָר בְּרִית עוֹלָם,
בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר
עַל הָאָרֶץ.

אלוהים – מה אתה חושב, שאנחנו מפגרים? את מי אתה מנסה לרמות? הקשת בענן היא אות, ברית, אחרי המבול הדמיוני שלך? הקשת היא הרי תופעה פיזיקלית הנגרמת משבירת קרני השמש בטיפות הגשם. אפשר להשיג קשת גם כשמסתכלים דרך מנסרת זכוכית. אלוהים, לו הגעת לכיתה ח', נניח – ואני מדבר על בית ספר נורמלי, לא על ה'חדר' הגועלי לשם שלח אותך אביך – היית לומד בשיעור אופטיקה, כי באמצעות המנסרה גילה ניוטון שהאור הלבן אינו אלא תרכובת כל הצבעים, וכשמצליחים לשבור אותו מקבלים את כל הספקטרום של הקשת, מסגול עד אדום.

אלוהים, אתה חושב שאנחנו ילדים קטנים? קשת היתה גם לפני המבול הדמיוני שלך, בהנחה שלא שינית בינתיים את חוקי האופטיקה, דבר שלא טרחת לספר לנו עליו. ובניגוד לקשקושי חז"ל, קשת היתה ודאי גם בדורו של רשב"י, גם אם תינוקות ה'חדר' ימשיכו לזמר "כל ימיו אשר חיה, אות הקשת לא נהיה", ומייד ירוצו לקבל טרופיות ורוגעלעך.

אלוהים, אנשים הם כבר לא איכרים פרימיטיביים על גדת החידקל, שאתה יכול לשווק להם הסברים מצחיקים כאלו על הקשת שהם רואים בשמיים. אלוהים, באמת, נסה להיות מתוחכם קצת יותר. אני במקומך לא הייתי מסתמך על פיגורם המובנה של ילדי ה'חדר', כי גם הם עלולים יום אחד לפקוח את העיניים.

סיפור המבול נפוץ בגירסאות שונות בכל עמי ותרבויות המזרח, כך שמפתה לחשוב כי כן יש לו בסיס היסטורי אמיתי כלשהו. לפני שנים קניתי ספר שמאד אהבתי אז, "המבול של נוח". המחברים מעלים תיאוריה, כי מקורו של סיפור המבול בפריצת מיצרי בוספורוס, בין הים התיכון לים השחור, לפני כ-7,000 שנה. ממצאים גיאולוגיים ידוע, כי הים השחור היה עד לפני 7,000 שנה ימה של מים מתוקים, עד שבעקבות אירוע גיאופיזי כלשהו נפרץ הגבול בינו לים התיכון, והוא הפך למה שהוא היום. המחברים מניחים, כי הפריצה היתה דרמטית. האנשים שחיו על חופי הים השחור ראו בוקר בהיר אחד כיצד מפלס הים מתחיל פתאום לעלות, ותוך כמה שעות, או ימים, מציף את בתיהם ושדותיהם באזור – "נבקעו כל מעינות תהום רבה". אם השתלבו עם ההצפה גם גשמים עזים, "וַאֲרַבְתַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחוּ", הם היו עשויים להיות בטוחים כי מבול בא לעולם, והמים סוגרים עליהם מלמעלה ומלמטה. חלקם מן הסתם ניסו להימלט בסירות, וכשתוך כדי הפלגה גילו כי מי הימה המתוקה שלהם הפכו מלוחים, השתכנעו לגמרי כי סוף העולם הגיע. הם הרי לא ידעו דבר על הים התיכון ועל פריצת המיצרים.

הפליטים משם שהגיעו אחר כך לאזור הסהר הפורה, הפיצו את סיפור המבול בין כל תושבי האזור, כמובן כמו שתמיד קורה – תוך הוספת פרטים רבים מדמיונם, וגירסה של הסיפור התגלגלה גם לתנ"ך.

כיום אני קורא ב'ויקיפדיה' כי מחקרים חדשים מתיימרים להפריך את התיאוריה הזו, וטוענים שפריצת מיצרי הבוספורוס לא היתה דרמטית, והמלחת הים השחור נמשכה אלפי שנים. חבל על תיאוריה יפה! וברוך ה'יודע'.

לך לך

היכן נטיל ארס כפירה השבוע, בפרשת לך לך?

לכאורה לא צריך לחפש הרבה, כי מייד בהתחלה מתנוסס הפסוק המשמש יתד לכל כופר, מזה מאות רבות של שנים:

וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שְׁכָם, עַד אֵלֹון מוֹרָה, וַהֲכַנְעֲנִי אֹז בְּאֶרֶץ. וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם וַיֹּאמֶר: לְזַרְעֲךָ אֶת אֶתְרָן הַזֹּאת.

פשוט המילים "והכנעני אז בארץ" עבור כל מי שמגיע ללא דעות קדומות הוא, שהטקסט נכתב שנים רבות לאחר שבני ישראל ישבו כבר בארץ ישראל, והכותב מסביר לקורא: אלוהים נצרך להבטיח לאברהם את הארץ, מפני שאז היא עדיין לא היתה שלנו – והכנעני אז בארץ.

רש"י הצדיק'ל אמנם מנסה לקשקש משהו: "והכנעני אז בארץ – היה הולך וכובש את א"י מזרעו של שם" וכו'. אבל ראב"ע, לאחר שהוא מביא את פטפוטיו של רש"י, קורץ לכופרים בשובבות:

"והכנעני אז בארץ – יתכן שארץ כנען תפשה כנען מיד אחר, ואם איננו כן, יש לו סוד והמשכיל ידום.

"והמשכיל ידום" – ודאי ידום, שהרי יראי-שמיים עומדים כבר מוכנים לפצפץ את עצמותיו.

אבל למעשה, אינני מתכווין לעסוק כאן היום בכפירות הלעוסות של ביקורת המקרא, אלא בכפירה אחרת, גרועה בהרבה. אשאר אמנם עם הכנענים.

הכנענים, הכנענים השנואים!

איך אומה מושמצת יותר בתנ"ך יותר מן הכנענים.

"לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני";

"קצתי בחיי מפני בנות חת – אם לקח נעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות הארץ, למה לי חיים";

"וַיֵּרָא עֲשׂוּ כִּי רְעוּת בָּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינֵי יִצְחָק אָבִיו";

"את כל התועבת האל עשו אנשי הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ";

וכשמסע הדה-הומניזציה מושלם, מגיע הפתרון הסופי:

"רק מערי העמים האלה אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה, לא תחיה כל נשמה".

תארו לכם שהיה מתברר שהיטלר הוא יהודי, או חצי או רבע יהודי... (זה ממש לא מופרך. מתוך ויקיפדיה, ערך הנס פרנק: "בעודו כלוא רשם פרנק את זיכרונותיו, בעידודו של הפסיכולוג האמריקני גוסטב מארק גילברט והכומר המוודה שלו. קוריוז חשוב שהעלה שם טוען למוצאו היהודי של אדולף היטלר". חפשו ב'גוגל' וראו שיש טוענים כי הדבר נכון, והיטלר היה רבע יהודי).

האירוניה היתה אז הרי קופצת מהגג. הכלב המשוגע הזה, שרק רצה לרצוח את כל היהודים, הוא יהודי בעצמו... לפי התיאוריה שלו עצמו, הוא הראשון שצריך לקום ולהתאבד.

ומה איתנו? מה יעשה ירא-שמיים חרדי יודונאצי בזמננו, כשיתברר לו שהוא עצמו כנעני? ודאי יקפוץ מייד, יחגור את החבל השחור

על ישיבנו, ולאחר 'לשם יחוד' בכוונה, יתלה את עצמו, לקיים "לא תחיה כל נשמה".

אבל זוהי בדיוק האמת... זהו אכן המצב. כולנו כנענים. העברית שאנו מדברים כיום, מניין צצה? אם אברהם אכן בא מאור כשדים, כפי שטוען התנ"ך, הוא ודאי לא ידע מילה בעברית. תרח ואמתלאי דיברו איתו עברית? הם כולם דיברו ארמית, השפה המדוברת בארם ובאור כשדים.

עברית אינה אלא כנענית. הארכיאולוגים מצאו כתובות כנעניות רבות, שכל אחד יכול לקוראן בעצמו. הן כתובות עברית, ממש כפי שאנו מדברים. כמובן, במשך השנים הלכה העברית והשתנתה, כמו שכל שפה משתנה עם הזמן, וכשם שהעברית של חז"ל שונה מן העברית המקראית. אבל בעיקרו של דבר, אנו מדברים עד היום את שפת אבותינו, הכנענים.

הנה כתובת שנמצאה בכנענית – עברית, כתובת אחרים, מלפני 3,000 שנה:

ארנ | זפעל | א | תבעל | בנ אחרמ | מלכ גבל |

היינו: ארון זה פעל אתבעל בן אחרם מלך גבל...

העברית – כנענית של פעם נכתבה בלי רווחים בין המילים ובלי אותיות סופיות, שהן המצאות מאוחרות. אבל העיקרון ברור. עברית אינה אלא כנענית, ואנחנו איננו אלא כנענים. כנענים!!!

מואבית, עמונית ואדומית, דומות גם הן מאד לעברית. הן דוברו בידי בני דודינו, עמים הקרובים מאד לכנענים. על כך בדברי הכפירה לפרשות הבאות.

אם אברהם אכן בא מאור כשדים, בבואו הנה הוא לא ידע אפילו מילה אחת עברית. אולי למד במשך הזמן. ילדיו ונכדיו שגדלו כאן דיברו כבר עברית – כנענית מלידה, כמו כל בני מהגרים. למרות הקשקושים על "קצתי בחיי מפני בנות

כנען", הם גם התחתנו עם כנעניות. על השוטה שטען כי תאומות נולדו עם השבטים, אין טעם להאריך את הדיבור. לו אכן היה כך, כל בני ישראל הרי היו עיוורים, חרשים, אילמים, ובעלי מומים אחרים, כפי שקורה לצאצאי זיווגים של אח ואחותו. האמת היא ודאי כר' נחמיה: "כנעניות היו". והנה יש לנו כאן הודאת בעל דין, כי לפחות 50% מן הגנים של כולנו, הם כנעניים.

יציאת מצרים לא היתה ולא נבראה, כפי שאוכיח בדברי הכפירה לפרשת ויגש. אולי חלק מאבותינו חיו תקופת מה במצרים, שכנען ממילא היתה אז חלק מן האימפריה שלה, אבל בעיקרו של דבר, כל היהודים בימינו הם צאצאי הכנענים, ודוברי עברית – כנענית.

תרמנו לעולם את התורה המפוקפקת, אבל לפני כן תרמנו לו את הא"ב, המצאתם הגאונית של אבותינו הכנענים, שהיוונים וכל אירופה העתיקו מהם אחר כך.

"האלפבית הפרוטו-כנעני מציע שיטת כתיבה חדשה לחלוטין שלא הייתה ידועה באף אחד מהכתבים בני התקופה [...] הוא היה הבסיס של האלפבית הפיניקי, שהושאל אחר כך על ידי היוונים וממנו התפתחו שאר האלפביתים המוכרים כיום. האלפבית העברי הוא אחת ממערכות הבת של האלפבית הפרוטו-כנעני [...] הרעיון של הממצאים היה לתת שמות לכנענית לציורים המצריים ולקחת מן השם את העיצור הראשון בלבד (העקרון האקרופוני). למשל, את ציור הראש המצרי הם קראו כמילה 'ראש' בכנענית. אולם, ברגע שהציור הפך לאות, הוא עומד עבור הצליל 'ר' בלבד" (ויקיפדיה).

אין לנו מה להתבייש באבותינו הכנענים. ה"תועבות" שלהם היו שוות וגאוניות יותר מכל פטוטי ה'גדולים' החרדיים היום. כל הציוויליזציה עומדת על האלפבית שהם המציאו. אבל מירא-שמיים בן זמננו אני מצפה, אם נותרה בו טיפת יושר, לקום ולהתאבד כאן ועכשיו, לקיים "לא תחיה כל נשמה".

וירא

מאלו דברים שבקדושה נתלוצץ השבוע? אין התלבטות. מה מזמין יותר מן האגדה החביבה על מוצאם של עמון ומואב – מבנות לוט ששכבו עם אביהן!

וַתִּהְיֶינָה שְׁתֵּי בָנוֹת לוֹט מְאֻבִּיָּהוּ. וַתֵּלֶד הַבְּכִירָה בֶן, וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב, הוּא אָבִי מוֹאָב עַד הַיּוֹם. וְהַצְעִירָה גַם הִיא יָלְדָה בֶן, וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן עַמִּי, הוּא אָבִי בְנֵי עַמּוֹן עַד הַיּוֹם.

יש לי רק שאלה קטנה... התנ"ך הרי מרבה להתפאר ברבייתם המהירה של ישראל במצרים. "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו במאד מאד", "בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה, ועתה שמך ה' אלוהיך ככוכבי השמיים לרוב", וכן הלאה. משמע, לפי התנ"ך, כי להתרבות בתוך תקופה של ארבע מאות ושלשים שנה, מלידת יצחק עד יציאת מצרים, לאומה בת כמה מאות אלפים, זה ממש נס, חריג, שלא כדרך הטבע, תופעה יוצאת דופן שהתרחשה רק בזכות הבטחת ה' לאבות. התנ"ך אינו נלאה מלנדנד ולטרטר שוב ושוב על הריבוי המפליא, ולהזכיר לנו עד כמה אנו חייבים תודה לאלוהים על כל מה שעשה למעננו.

אבל ממש לא ברור לי... לפי התנ"ך עצמו, לידתן של האומות הגדולות עמון ומואב, התרחשה באותו זמן עצמו בו נולד יצחק, אבי הישראלים. והנה, ללא שום נס ופלא, ללא כל איזכור, ללא שום הבטחה לאבות או לסבתות, אנו מוצאים את עמון ומואב, באותו פרק זמן עצמו של כארבע מאות שנה עד יציאת מצרים, גם הם אומות גדולות, בסדר גודל של מאות אלפים, ממש כמו ישראל... יש להם מדינה, ערי בירה – קיר מואב, רבת עמון, ערים, עיירות, כפרים, שפה, צבא, אלוהויות – כמוש, מלכום... עבור כל הדברים הללו צריך אומה בסדר גודל של רבבות רבות, אולי מאות אלפים. מן התנ"ך נראה בבירור שהם היו לפחות באותו סדר גודל של ישראל, נחשבו ליריב שיש להזהיר מולו "אל תתגר בם מלחמה"...

פלאי פלאים! איך זכו עמון ומואב, שנולדו בלילה אחד שטוף זימה של בת עם אביה השיכור, לאותו גידול פלאי של "כוכבי השמיים לרוב", ללא כל הבטחה, ללא זכות אבות – אולי עם זכותו של אב חזיר אחד?...

האגדה החזירית בעניין בנות לוט כמובן לא היתה ולא נבראה, אבל כדאי לעמוד קצת על מקורותיה.

ידוע כי אין שנהא כמו במשפחה. כשאחים, קרובים, בני דודים, מתקוטטים, המשטמה והרשע שמקיזים הצדדים זה מזה, עלולים להיות גרועים בהרבה ממריבה בין רחוקים.

עמון ומואב הם בני דודים ראשונים שלנו. הכי קרובים שיכולים להיות. מן הכתובות שנמצאו במואבית יודעים שהיתה זו השפה הכי קרובה לעברית, כמעט עברית ממש. הנה – ראו בעצמכם אם אתם יכולים לקרוא, מתוך מצבת מישע שנתגלתה בעבר הירדן:

וַאֲעֵשׂ הַבָּמֶת (הבמה) זֹאת לְכֶמֶשׁ בִּקְרָחָה (מצודת העיר) בְּמִיתָ שֶׁעַ פִּי הַשְּׁעִנִּי מִכָּל הַמֶּלֶכָן וְכִי הָרָאֵנִי בְּכָל שָׁנָאִי (במפלת שונאי). עֲמָרִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, וַיַּעֲנֵנוּ אֶת מֶאֱב יָמֵן רֶבֶן (=מים רבים), כִּי יִאָּנֶף כֶּמֶשׁ בְּאַרְצָה. וַיַּחְלִיפָה בְּנָה (הוא אחאב) וַיֹּאמֶר גַּם הָאֵל: אַעֲנֵנוּ אֶת מֶאֱב. בְּיָמֵי אָמָר כֹּהֵן. וַאֲרָא בָהּ (=במפלת) וַבְּבִתָּה. וַיִּשְׁרָאֵל אֶבְדָּ אֶבְדָּ עַלְמָם (=לעולמים)...

עם בני דודנו הכי קרובים, עמון ומואב, קיימנו יחסי אהבה – שנהא מאות שנים. נלחמים בהם, משעבדים אותם, הם משתחררים מאיתנו, שוב מלחמות, בורחים אליהם, מביאים כלות משם. כשרעב ביהודה – אלימלך הולך לשדי מואב, ולוקח משם כלות לילדיו. כשדויד בורח משאול, הוא מתחבא אצל מלך בני עמון. יפתח נלחם בבני עמון, נחש מלך בני עמון מקצץ לשלוחי דוד את זקניהם בסגנון אברהם ליטמנוביץ, יורם מלך

ישראלי חזיר באוזני חברו, ואמר לו ש"מואב" זה כמו "מאב". אותו חזירון היה גם בעל דמיון מפותח, ועל סמך החידוד שלו 'מואב' – 'מאב' טווה חיש קל מעשיה חזירית שלמה, על אב זקן ושיכור, ושתי אחיות מפוחדות הסבורות שהעולם נגמר, ומתעקשות "להחיות זרע" מאביהן. מואב – מאב... חיחיחיהי... חוחוחוחוח... ..

ודאי היו גם ילדים מואביים חזיריים, ואני בטוח שגם להם היו חידודים וסיפורים זוותיים על השם 'ישראל' ועל מוצא הישראלים. אבל שם כל הסיפורים ירדו לתהום נשייה ואבדו, יחד עם מואב, המואבים והמואבית. את ההיסטוריה כותבים המנצחים, ורק הבדיחות הגסות שלנו נשארו.

כך, בבית לחם ובבית אל, בדן ובשומרון, לפני שלושת אלפים שנה, סביב המדורה בערב, התפקעו כל המבוגרים מצחוק על הבדיחה הגסה החדשה והחידוד 'מואב' – 'מאב'. מפה לפה סיפרו אותה שוב ושוב, עד שלבסוף אפילו אלוהים הכניס אותה לספרו, את הבדיחה הגסה עם הסיפור הדמיוני שסיפר לחברו חזירון ישראלי בן עשר ב'חדר'. מאז אנו חייבים להאמין בזה. תורה מן השמיים...

ישראל נלחם במואב בקואליציה עם יהושפט מלך יהודה, וכן הלאה. אין אומות שהתנ"ך מרבה להזכיר כמו מואב ועמון, השכנים, בני הדודים, היריבים והקרובים הנצחיים.

קיצם של מואב ועמון בא עם הכיבוש האשורי, כשסנחריב הגלה אותם מארצם. גם אותנו הגלו, אולם שרדנו בזכות ההלכות הטיפשיות והתורה המפוקפקת ש"שמרו" עלינו. עמון ומואב, כמו שמלמדות המורות הצדיקות, "נכחדו", ורק אנחנו "נשארו". אל דאגה. שום דבר רע לא קרה לעמון ומואב. לא הרגו אותם, לא שחטו אותם. במציאות אין עמים, אלא רק בדמיון האנושי. במציאות יש רק בני אדם, ואלו התחתנו והולידו, התערבבו בסובבים אותם והמשיכו להפיץ את הגנים שלהם, אבל שפתם ותרבותם אכן אבדו.

היריבות היומיומית עם מואב ועמון, השכנים הקרובים, הביאה לעלייתן של בדיחות בין בני ישראל על חשבון השכנים, כמו בדיחות הפלסטינים בזמננו. ילד ישראלי חזיר אחד, חשב שהשם 'מואב' זה ממש מצחיק. המלמד ב'חדר' אמנם לא היה מרשה לדבר על איך ילדים באים לעולם, ואם היה תופס מישוהו כבר היה מלקהו כהוגן, אבל כשהרבי לא שמע, צחקקק אותו ילדון

חיי שרה

לדברי הכפירה השבוע נקדים, שיש שלוש חלוקות בעולם.

חרדים – עם אלו היא עיקר עבודתו ויגיעתו של סמאל. לא פשוט כלל להחטיא אותם.

קודשא בריך הוא ושכינתיה חכמים יותר מסמאל ולילית. הם ציוו על החרדים שלהם "לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", והחרדים מפרשים זאת: כלומר, אל תיכנסו בכלל לויכוחים.

הרי אם ייכנסו לויכוחים – יפסידו. הרי אותן שיטות עצמן המשמשות את המדע המודרני ברפואה ובטכנולוגיה, השיטות בזכותן יש לנו חיסון לקורונה וסמארטפונים – אותן שיטות עצמן משמשות אותו בביוכימיה ובארכיאולוגיה, מהן עולה כי סיפורי התנ"ך כולם הבלים גמורים. היתכן?! פלגינן דיבורא?! או שתהיו כמו האיימיש הדוחים את המדע והטכנולוגיה בכלל, או שתקבלו את המדע עד הסוף – הרי כאן סתירה מינה וביה!

קוב"ה ושכינתיה יודעים שהחרדים שלהם לא יוכלו להתמודד בויכוחים, ומצאו פתרון: "לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". אסור לראות, אסור לשמוע, אסור לדבר – כמו שלושת הקופים. ארכיאולוגים מצאו? תירץ קנייבסקי הזקן ב'חיי עולם': כל הארכיאולוגים מכל האוניברסיטאות בכל העולם התאחדו לאגודה סודית, צבעו עצמות כדי שתיראנה ישנות וטמנון באדמה, והכל במזימה נסתרת כדי להחטיא את החרדים...

איך בכל זאת מצליח לבסוף סמאל להחטיא חרדים? הוא שולח את לילית לפתות אותם להוציא זרע לבטלה. לאחר שטימאו אותם, יש להם כבר קצת שליטה עליהם. אז, לאט לאט הוא מסית אותם לפתוח פה ספר כפירה, להציץ שם

באתר באינטרנט, וכן הלאה. תוך כדי כך מופיעה אצלם לילית שוב ושוב בחלומותיהם בלילות ודואגת שיתעוררו טמאים ורטובים, ואילו סמאל מצידו ממשיך להסיתם. אחרי רוב עבודה ויגיעה קשה, מצליח סמאל לחטוף לו כמה נשמות, ולהעבירן אל הקליפות. עבודת פרך, אולם כזו שסיפוק גדול בצידה. כל נשמה כזו שחילץ סמאל מידהים של קוב"ה ושכינתיה, מביאה לו אושר עצום, ותאבון גדול בדרכו אל הנשמה הבאה...

חילונים – עם אלו אין לסמאל שום עסק. אצל חילוני, להוציא זרע לבטלה זה הרי כמו לנגב נזלת מן האף. אצל החילוני הרי ברור מראש שסיפורי התנ"ך הם סתם מיתוסים עתיקים, ממש כמו אלו של המיתולוגיה היוונית או הנורדית. לרוב אין לו כלל מוטיבציה להתפלפל בכפירות. את זה עשו כבר אבות אבותיו באירופה, ואילו הוא נולד מראש לחיקו החמים של סמאל. החילוני בדרך כלל הוא גם עם הארץ גדול, ופעמים רבות, דקויותיהן של הכפירות הן בכלל ממעל להשגתו.

כמעט אין לסמאל שום עסק עם החילוני, שממילא מונח בכיסו, ודרכו לבאר שחת סלולה לבטח מיום לידתו. פה ושם לילית צריכה אמנם לשים לב שקוב"ה ושכינתיה לא יחטפו ממנה אי-אלו נשמות צולעות משולי העדר, המכונות כיום 'חוזרים בתשובה'. אולם בדרך כלל מדובר ביצורים כה עלובים, ששווה כבר ללילית להעלים עין ולא לבזבז עליהם זמן, העשוי להיות מוקדש למשימה הרווחית בהרבה של החטאת בחורי ישיבה בהוצאת זרע לבטלה.

הבעיה האמיתית של סמאל ולילית, היא עם הסוג השלישי. לסוג השלישי יש כמה שמות וכינויים. אלו הם אנשי 'תורה ומדע', אורתודוקסים – מודרנים, או חלק מן המזרחניקעס בישראל. לשם נוחות נכנה אותם בקצרה 'מסרחניקעס'.

אביהם. אבל מן המדען הדתי עצמו אין לו שום תקווה. אם תכתוש!! אם תכתוש!! אם תכתוש את האוויל במכתש בתוך הריפות בעלי, לא תסור מעליו אוולתו!!

לאחר הקדמה זו, נדון ב"תירוציו" של מסרחניק כזה על אנכרוניזמים בולטים בפרשת חיי שרה וסביבותיה.

בפרשת חיי שרה וסביבותיה ישנם שני אנכרוניזמים בולטים, ש"טופלו" שניהם בידי מסרחניק בשם יהושע גרינץ. הראשון הוא הגמל.

הגמל הוא ללא ספק המוטיב הראשי של הפרשה, והוא מוזכר בה לא פחות משמונה – עשרה פעמים. אליעזר הוליד עשרה גמלים של אברהם, הבריך את הגמלים מחוץ לעיר, רבקה נדרשה לומר "וגם גמליך אשקה", גם לגמליך אשאב, ותשאב לכל גמליו, כילו הגמלים לשתות, ואנוכי פיניתי הבית ומקום לגמלים, ויפתח הגמלים, תבן ומספוא לגמלים...

דא עקא, שבזמן אברהם, היינו לפני 3,700 שנה, כלל לא השתמשו במזרח התיכון בגמלים. זה ממש כמו לומר שאביו ורבא נסעו באוטובוס.

הגמל הוא חיה מבויתת, כמו כל שאר חיות הבית. המדע והארכיאולוגיה יודעים מתי בויתה כל חיה. הכלב בוית לפני 12,000 שנה, הכבשים והעזים לפני 10,000 שנה, הסוס לפני 6,000 שנה, וכן הלאה. הגמל בוית באזורנו לפני 3,100 שנה, ובזמן אברהם עוד היה חיה פרא שאנשים לא השתמשו בה.

איך המדע יודע מתי בויתה כל חיה? בדיוק כמו שהוא יודע איך לייצר חיסון לקורונה ואיך לבנות סמארטפון. רואים באיזו שכבה מתחילים למצוא עצמות גמלים, ויש שיטות מדעיות לקטלג את השכבות לפי פחמן, רדיואקטיביות, וכו'. מסתמכים גם על ציורים, חרסים, וכו'. כשהמדע מתארך ממצאים ארכיאולוגיים בהתאם לשיטות אלו לתקופת בית ראשון, יראי שמיים קופצים ומתלהבים... וכשהמסקנות פחות נוחות להן? אז

מן המסרחניקעס אין לסמאל שום נחת. הוא אינו יודע מה לעשות איתם.

מחד, מסרחניק כזה אינו יכול לפטור קושיות מן המדע על התורה ב"תירוצים" כמו אלו של קנייבסקי הזקן, על הארכיאולוגים שהחביאו עצמות באדמה. מסרחניק, שלא הוחבא משחר ילדותו מאחורי חומות ה"ולא תתורו", הרי יודע מהו מדע ומהי ארכיאולוגיה.

מאידך, המסרחניק בכל זאת מבקש גם לשמור על אמונתו בתורה, שלרוב מהולה בסורחן ציונות. למעשה, מסרחניק כזה הרי חייב את התורה, שכן הנבואות משמשות לו הוכחה לגאולה של הרצל, שהיא אצלו עיקר חייו.

התוצאה היא שהמסרחניק מתמודד עם הקושיות באמצעות תירוצים "מדעיים" כאלו, שגם קשקושי קנייבסקי הזקן נראים לעומתם שיא של גאונות.

יתר על כן. ביסודו של דבר, כל מסרחניק, ובטח מסרחניק בעל השכלה אקדמית, למען האמת, לא ממש מאמין בתורה מן השמיים. אינני טוען שהמסרחניק משקר כשהוא אומר שהוא מאמין, אלא שבתת המודע שלו הוא יודע שהכל הבלים. זוהי בהכרח התוצאה כשמתעלמים מן ה"ולא תתורו", שכאמור, לא בחינם ציוו עליהם קוב"ה ושכינתיה. בליבו בהכרח מאבד המסרחניק את הנאיביות, ולמרות זאת הוא משום מה ממשיך לדקדק בהלכות השונות. אם לא ילך לבית הכנסת, הרי לא יהיה לו איפה לומר את התיפלה לשלום המדינה.

מה יעשה סמאל עם טיפוסים כאלו? כל טענות הכפירה שבעולם לא תועלנה עבור מי שהחליט לבנות חומה בין שכלו להתנהגותו. סמאל מצליח לטמא את תת-המודע של המסרחניק, אבל למעשה לא יוצא לו מזה כלום. נחמתו היחידה של סמאל היא שבהמשך הזמן הוא מצליח להעביר לצידו את ילדיו של אותו המסרחניק, שלא ממש מתרשמים מעולמו הקרוע ומלא הסתירות של

מגדפים את הארכיאולוגים הכופרים, וממשיכים הלאה.

ומה תירץ המסרחניק גרינץ?...

בעניין הגמל תירץ גרינץ, שהביות נעשה בשלבים, לאורך שש מאות שנה. בימי אברהם היו גמלים מבויתים נדירים, ורק בתקופת השופטים נעשו נפוצים – "ולהם ולגמליהם אין מספר" (שופטים ו, 1).

תירוץ זה נשמע מאולץ, אף שאי אפשר להפריכו באופן מוחלט. ודאי שביות בעל – חי אינו נעשה מהיום למחר, אף שפרק זמן של שש מאות שנה נשמע מופרז לכך. מאידך, יש טוענים כיום כי מימצאים חדשים יש בהם להקדים את ביות הגמל. לא נשים אפוא מבטחנו על קושיית הגמל, אף שלדעת רוב החוקרים, לא היו גמלים מבויתים בתקופת אברהם, והסיפור בפרשת חיי שרה אנכרוניסטי.

אולם פרשת חיי שרה מוקפת משני צידיה, בפרשת וירא ובפרשת תולדות, באנכרוניזם נוסף. האנכרוניזם של הפלישתים...

פרשת וירא מלאה במעשיות על הפלישתים. ראשית סיפור ארוך על אבימלך הלוקח מאברהם את שרה, ולאחר מכן עוד מעשיה על ברית בין אברהם לאבימלך, אשר **על כן קרא למקום שהוא בְּאֵר שָׁבַע, כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ שְׁנֵיהֶם. וַיִּכְרְתוּ בְרִית בְּבֵּאֵר שָׁבַע, וַיָּקֶם אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכָל שָׂר צָכָאוּ וַיָּשְׁבוּ אֶל אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים.**

על כן קרא למקום שהוא בְּאֵר שָׁבַע!! לי משום מה נראה שהסיפור היה דווקא הפוך – העיר באר שבע היתה קיימת, ואיזה ילד החליט לטוות למפרע איזו מעשייה על "מקור" שמה.

הפלישתים מככבים גם בפרשת תולדות, שם חוזר על עצמו אותו סיפור על לקיחת האישה אל אבימלך מלך גרר – הפעם עם יצחק ורבקה... מה, אברהם לא לימד את יצחק להיזהר מאבימלך הזה?

דעת לנבון נקל שמדובר בגירסה אחרת של המעשייה מפרשת וירא. העורך לא התבלבל והכניס את שתיהן, ממש כמו ב"חננו מאיתך חכמה בינה ודעת, דעה בינה והשכל", של אי – אלו סרוחי חסידים (ראו הסדרה "חסידות ביאלא הנאלחת").

ומה?

וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא, וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבָּאָר אֲשֶׁר חָפְרוּ, וַיֹּאמְרוּ לוֹ: מִצָּאֵנוּ מַיִם! וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׁבַע; עַל כֵּן שָׁם הָעֵיר בְּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

על כן שם העיר באר שבע – בגלל הבאר של יצחק? אני חשבתי שהעיר נקראת כך כבר מימי אברהם, **כי שם נשבעו שניהם...**

אלוהים, אומרים ששקן צריך להיות בעל זכרון טוב, כדי שלא ישכח את שקריו הקודמים! נו, אצל החרדים המטומטמים שלך אתה יכול להיות שקן אפילו בלי זכרון בכלל. אף אחד הרי לא יעלה בדעתו לעמת אותך עם הסתירה – לא הילדים ב'חדר', ולא הילדים עם הזקנים הלבנים בקריאת התורה מדי שנה בבית הכנסת...

בכל אופן, לא זו הבעיה העיקרית שלנו כאן. נחזור אל הפלישתים, אלו שעל שמם מכונה ארצנו בשפות זרות עד היום 'פלסטיין'.

אה, הפלישתים...

הפלישתים היו עם יוצא דופן באזורנו. הם לא היו שמים, אלא פולשים אירופים, לפי הארכיאולוגיה היום – מאזור יוון הקדומה. לפי מימצאים ארכיאולוגיים וכתובות מצריות ואשוריות, הפלשתים הגיעו באוניות וניסו לפלוש למצרים לפני 3,300 שנה, ומשנהדפו משם התיישבו לאורך שפלת החוף של כנען. לפלישתים היתה טכנולוגיה מתקדמת של ברזל שלא היתה קיימת אצל המקומיים, והם הסבו לישראלים צרות צרורות. המלחמות איתם מתוארות באריכות בספרי שופטים ושמואל,

שאכן מתארים אירועים היסטוריים שבהחלט נתמכים בידי הארכיאולוגיה.

ובכן, היו גם היו פלישתים. דא עקא...

דא עקא, שהפלישתים הגיעו אפוא לאזורנו כמה מאות שנים לאחר אברהם ויצחק, והסיפורים בעניינם בפרשות וירא ותולדות הם אנכרוניזם מוחלט. הילד שכתב את הסיפורים הללו לא זו בלבד שלא ידע היסטוריה, אלא טעה גם בגיאוגרפיה ובדברים פשוטים.

הוא קובע את מקומם של הפלישתים בנגב, בבאר שבע, בין קדש ובין שור, ואילו האמת הארכיאולוגית היא ככתוב בספרי שופטים ושמואל – הם ישבו בשפלת החוף, בחמשת הערים המפורסמות שלהם – אשדוד, אשקלון, עזה, גת ועקרון.

הילד מבראשית מייחס להם מלך בעל שם שמי – "אבימלך", והאמת היא שהם כלל לא היו שמים ולא דיברו שפה שמית, ולפי ספר שופטים כלל לא היה להם מלך אלא "סרנים".

ומה מתרץ הפעם המסרחניק הריחני גרינץ? אולי נאמר שגם הפלישתים הגיעו לארץ בהדרגה, כמו הגמל, פלישתי אחד ביום לאורך שש מאות שנה?

לא... הפעם לגרינץ תירוץ אחר, גאוני יותר. תרי פלישתים הוו...

בטח זכר המסרחניק החמור מהשיבה – קטנה, כשהתחילו גיטין, את תירוצם הגאוני של התוס': תרי רקם הוו... תרי חגר הוו... תרי קדש הוו... הכא נמי, תרי פלישתים הוו... תרי פלישתים, וחד מסרחניק!

ולמה מהפלישתים ה"שניים" יש מימצאים ארכיאולוגיים, כתובות, איזכורים, ומן הפלישתים הראשונים לא נותר דבר, כאילו בלעתם האדמה? היתכן?! הרי אלו דווקא היו הפלישתים הטובים, אלו שכרתו בריתות עם אברהם ויצחק... דווקא מהם לא נשאר כלום? היכן הצדק?

למסרחניק גרינץ הפתרוני, בגיהנום.

תולדות

בפרשת תולדות נפתחים סיפורי יעקב ועשיו, הנמתחים לאורך שלוש פרשיות ארוכות, עד לסיום בסוף פרשת וישלח: הוא עֲשׂו, אָבִי אָדָם.

עשיו מתואר אפוא כאביה של האומה האדומית, שישבה מזרם לבני ישראל בארץ כנען, והיו לה יחסי אהבה ושנאה ארוכים עם בני ישראל השכנים. אם בעניין השכנים ממזרח, עמון ומואב, הסתפק התנ"ך באגדה קצרה יחסית על לוט, אחיו של אברהם, ששיאה בפרשת משכבו עם בנותיו, ממנו נולדו כביכול אבותיהם של עמים אלו, בעניין אדום שם המיתוס התנ"כי על יחסי אומה זו עם ישראל דגש חזק יותר, והפעם עם פחות חזירות. אדום לא נולדו מגילוי עריות, כמו עמון ומואב, אלא מיחסים כשרים בתוך המשפחה, וה'טוויסט' הוא רק בסיפור הילדותי על גניבת הברכות, המעניקה לישראלים את היתרון.

הקירבה היחסית לאדום, בניגוד לעמון ומואב, כלפיהם היתה האיבה הישראלית גדולה יותר, מתבטאת גם בקביעה הנחרצת בספר דברים:

לֹא יָבֹא עִמּוֹנִי וּמוֹאָבִי בְּקֶהֱל ה', גַּם דֹּר עֲשִׂירִי לֹא יָבֹא לָהֶם בְּקֶהֱל ה', לעומת הטון הפייסני כלפי אדום: **לֹא תִמְעַב אֲדָמִי, כִּי אֶחִידָהּ הוּא... בָּנִים אֲשֶׁר יִוָּלְדוּ לָהֶם, דֹּר שְׁלִישִׁי יָבֹא לָהֶם בְּקֶהֱל ה'.**

גם בעניין אדום יש להקשות, כמו שהקשיתי בעניין עמון ומואב. עשיו הרי נולד, לפי התנ"ך, יחד עם יצחק, אך בעוד את ריבוי זרעו של יצחק עד להקמת אומה שלמה מזרעו כעבור ארבע מאות שנה, מתאר התנ"ך כנס מופלא, תחת סופרלטיבים כמו "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד", "בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה, ועתה שמך ה' אלוהיך ככוכבי השמיים לרוב", "וכו' וכו' – מציאותו של עם שלם מצאצאי עשיו, כעבור אותו פרק זמן בדיוק, מתקבלת כמובן מאליו. בזמן יציאת מצרים, לפי התנ"ך,

היו אדום שקולים לישראל מבחינה מספרית, והיו מסוגלים להדוף כל התקפה ישראלית: **וַיֵּצֵא אָדָם לִקְרָאתוֹ בְּעַם כָּבֵד וּבְכֵד חֲזָקָה. וַיִּמָּאן אָדָם וַתֵּן אֶת יִשְׂרָאֵל עֶבֶר בְּגִבְלוֹ, וַיֵּט יִשְׂרָאֵל מֵעָלָיו (במדבר כ).**

גם כאן התשובה היא בדומה למה שכתבתי בעניין הסיפור החזירי על עמון ומואב. עשיו לא היה ולא נברא, ואשכול הסיפורים עליו ועל "צאצאיו" האדומיים התפתח כולו מאוסף אגדות עממיות, שנועדו להסביר כביכול את היחסים המורכבים והסבוכים בין הישראלים לשכניהם מזרם.

אדומית היתה גם היא שפה שמית וקרובה מאד לעברית, כך שהאדומים מן הסתם אכן היו קרובים אלינו גנטית – וכמו במקרה של עמון ומואב, דווקא הקירבה הזו הולידה לעיתים שנאה רצחנית.

העויינות בין ישראל לאדום הדריכה את התינוק מחבר ספר בראשית, שכפי שראינו כבר כמה פעמים, דרושים וחידודים בנוסח 'על כן קרא שמו' היו חביבים עליו ביותר. במקרה שלנו היתה לו הברקה בעניין מקור השם 'אדום':

וַיֹּאמֶר עֲשׂו אֵל יַעֲקֹב: הֲלָעִשְׂתָּנִי נָא מִן הָאָדָם הָאֵלֶּם הַזֶּה, כִּי עָנָף אֲנִכִּי! עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדָם.

האם הילד הזה באמת חשב כי אנשים יקבלו שאומה שלמה קיבלה את שמה מאיזו זלילת נזיד אדום פעם בידי "אביה"? לפי ההגיון הזה הרי לא היינו אמורים להיקרא 'יהודים' אלא 'הערינגער', 'גאלער' או 'קישקערים', שהרי כל מה שאהבו אבותינו כל ימיהם היה רק לזלול הערינג, גאלע וקישקע. אך הרי ברור שגם מחבר בראשית כתב זאת תוך שהוא מתפקע מצחוק, ונוזר בחבר השמנמן מן ה'חדר' שסיפר לו ראשון את הבדיחה

בימי המרד הגדול והיה מעורב במלחמות בין הפלגים בעיר ובהגנתה מול הרומאים.

לאחר חורבן בית שני ירדו האדומים מעל במת ההיסטוריה הריאלית. שרידיהם התערבו בנבטים, ואלו בערבים. אולם בתיאולוגיה היהודית וב"היסטוריה" המדומינת שלה, קיימים האדומים עד היום. כאן אחד העיוותים הספרותיים המגוחכים והאויליים ביותר – אדום, עם שמי ובני – דודים ראשונים שלנו, התגלגלו איכשהו בדמיונם של חז"ל וממשיכיהם לאומה הרומית, שמוצאה ושפתה אירופיים טהורים, ואין בינינו לבינם שום קשר גנטי. החיבור המפוקפק קובע בדיעבד על דרשה אווילית כי "אלוף מגדיאל – הוא רומי", ומאז כבר לא ניתן היה לעקור את אדום מן הרומיים. גם לאחר שרומי נכבשה בידי הוונדלים והגרמאנים וירדה מגדולתה, נמצאה לאדום ממשיכה בדמות הכנסייה הנוצרית, שהפכה לדת המדינה של הקיסרות הרומית במאה וחמישים שנותיה האחרונות.

כך, בזכות נזיד אדום אחד, ממשיכים אנו לזמרר עד היום בדבקות "דחה אדמון, בצל צלמון". אפשר רק לדמיין כיצד היו חיינו נראים, לו הכירו הילדים מחברי האגדות של בראשית מנות שוות באמת.

על מקור שמם של האדומים השנואים: אדם – אדם... חיחיחי, איזו הברקה! כמעט כמו מואב – מאב... בחלומם הורוד ביותר לא חשבו הילדים הללו, כי יום יבוא ובדיחות הקרש שלהם ייקראו בידי חרדים ויראי שמיים בחרדת קודש כזו.

יחסי אדום וישראל בתקופת בית ראשון מתוארים בתנ"ך באריכות. דוד ביצע באדום ג'נוסייד: **וַיְהִי בַּהֲיוֹת דָּוִד אֶת אֲדָוִם בְּעֵלְוֹת יוֹאָב שָׂר הַצָּבָא לְקַבֵּר אֶת הַחֲלָלִים וַיֵּךְ כָּל זָכָר בְּאֲדָוִם. כִּי שָׁשֶׁת חֲדָשִׁים יָשָׁב שָׁם יוֹאָב וְכָל יִשְׂרָאֵל עַד הַכָּרִית כָּל זָכָר בְּאֲדָוִם.** מאידך, שר ממוצא אדומי – דואג, כיהן בממשלתו. בהמשך נלחמו האדומים בישראל כמה פעמים, שועבדו ומרדו, עד שגמרו את החשבון עם היהודים בחורבן בית ראשון, ככתוב: **זָכַר ה' לְבָנֵי אֲדָוִם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֲמָרִים, עָרוֹ עָרוֹ עַד, הַיָּסוֹד בָּהּ.**

בניגוד לעמון ומואב, שמקומם בהיסטוריה היהודית תם עם הגלייתם בידי אשור ובבל בסוף ימי בית ראשון, הסאגה עם האדומים המשיכה גם בימי בית שני. המלך החשמונאי אלכסנדר ינאי גייר את האדומים בכוח, ובהמשך שיחק תפקיד חשוב בממלכה החשמונאית אנטיפטר האדומי, שבנו היה הורדוס המפורסם. יוסף בן מתתיהו מספר על כוח אדומי שנכנס לירושלים הנצורה

ויצא

נו... איזו בדיחה מספק לנו אלוהים השבוע?

אל דאגה... אלוהים אינו מאכזב. הנה:

וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקֵּל לְבָנָה לַח וְלוֹז וְעֶרְמוֹן, וַיַּפְצֵל בָּהֶן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת מִחֹשֶׁף הַלָּבָן אֲשֶׁר עַל-הַמְּקָלוֹת. וַיַּצַּג אֶת הַמְּקָלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֶהֱטִים, בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תִּבְאֵן הַצֹּאֵן לַשָּׂתוֹת לִנְכַח הַצֹּאֵן, וַיַּחֲמִינָה בְּבֹאֵן לַשָּׂתוֹת. וַיַּחֲמוּ הַצֹּאֵן אֶל הַמְּקָלוֹת; וַתִּלְדֶּן הַצֹּאֵן עֲקָדִים וְנָקָדִים וְטָלָאִים [...] וְהָיָה בְּכָל יָחַם הַצֹּאֵן הַמְּקָשְׁרוֹת, וְשֵׁם יַעֲקֹב אֶת הַמְּקָלוֹת לַעֲיָנֵי הַצֹּאֵן בְּרֶהֱטִים לִיחְמִינָה בַּמְּקָלוֹת. וַיִּבְהַעֲטִיף הַצֹּאֵן לֹא יָשִׁים; וְהָיָה הָעֵטָפִים לָלָבָן, וְהַקְּשָׁרִים לַיַּעֲקֹב. וַיִּפְרֹץ הָאִישׁ מָאֵד מָאֵד, וַיְהִי לוֹ צֹאֵן רַבּוֹת.

באמת איני יודע כיצד מלמדים ה'מלמדים' ב'חדר' את הפסוקים המצחיקים הללו, כשהם מאידיך אמורים להיזהר לבל לחשוף את הילדים הצדיקים לענייני תשמיש—המטה. בכל אופן, הילד שחיבר את הבדיחה הזו מבקש ללמדנו את גאונותו של יעקב, שהערים על לבן. לבן הסכים לתת לו כל שה נקוד וטלוא, ויעקב בגאונותו מצא דרך להרבות את מספר הנקודים והטלואים. הוא פיצל מקלות עץ באופן שהם הפכו נקודים וטלואים, והניח אותם לפני הכבשים המיוחמות (והנה רצועתו של ה'מלמד' מתנופפת, אם יעזו אחד הילדים לשאול מה זה 'מיוחמות').

כשהכבשים המיוחמות השתגלו מול המראה המרהיב של המקלות הנקודים והטלואים, הן ילדו כמותם, שיים ושיות נקודים וטלואים! לפי התינוק מחבר ספר בראשית, העובר מתרקם ברחם הנקבה בהתאם למה שהיא רואה בזמן המשגל, כפי שמסביר רש"י בלשונו הזהב: "הבהמה רואה את המקלות והיא נרתעת לאחוריה, והזכר רובעה ויולדת כיוצא בו" (ילדים! על הרש"י הזה אני מדלג! ומי מכם

שרוצה לשבת בנוח על כסאו גם בהמשך היום, מוטב לא ישאל למה).

אז מדוע בכל הקיבוצים הדתיים, שומרי שמיטה ומאמינים במי שאמר והיה העולם, 'חפץ חיים', 'יסודות', וכיוצא, אין מאמצים את השיטה להשבחה גנטית הכתובה בפירוש בתורה הקדושה? במקום לקנות זרע יקר של פר הרבעה משובח באלפי דולרים, יביאו רק את תמונתו של הפר, יקשטו בה את כל הרפתות מכל הצדדים, והפרות המיוחמות תלדנה בדיוק כמוהו – מעשה אבות, יעקב אבינו הצדיק, סימן לבנים! כל הקיבוצים הדתיים יתעשרו כמו יעקב אבינו, ויתרמו המון כסף לכל האברכונים, ואילו החילוניים הרשעים יתלשו את שערם ולא יבינו, איך הדתיים הללו מסתדרים בלי לקנות זרע, ועוד מצליחים כל כך... חחת... נו בטח. במקום ללמוד את חכמת התורה הקדושה ב'חדר', השחתם זמנכם בפטפוטי 'ליבה'...

בעולם העתיק לא ידעו דבר על גנטיקה, ד.ג.א., וכיוצא, והתפיסה הפרימיטיבית ששררה היתה שמראה העובר ותכונותיו נקבעים לפי המראות שהיו לנוכח האישה בזמן המשגל וההתעברות. ביטוי לתפיסה זו נמצא למשל בסיפור התלמודי על האמורא ר' יוחנן, ש"הוה רגיל דהוה קא אזיל ויתיב אשערי דטבילה, אמר: כי סלקן בנות ישראל ואתיין מטבילה מסתכלן בי, ונהוי להו זרעא דשפירי כוותי" (ברכות כ ע"א). ר' יוחנן היה בטוח שהוא דוגמן, ובטוב ליבו התנדב לשבת ליד המקווה, משם עולות הנשים לאחר הטבילה ונחפזות למיטה עם בעליהן, מתוך תפיסה נאיבית כי פנטזיה על מראהו בעת האורגזמה תוביל כביכול ללידת ילדים יפים כמוהו.

סיפור אוילי אחר הקשור לאמונה בהשפעת ראייתה של האישה המשתגלת על תכונות העובר, נמצא במדרש במדבר רבה, ושם אף מקושר בפירוש לבדיחתו של הילד מחבר ספר בראשית:

אחורה ובודקים היטב, מתברר תמיד שהכל הוא רק גנטיקה.

לו רצה כל כך יעקב בריבוי כבשים נקודים וטלואים, מוטב לו הניח למשחקיו הילדותיים במקלות, ובמקום זאת היה דואג כי כבשים רבות ככל האפשר תורבענה רק מכבשים נקודים וטלואים. כך, בסופו של דבר, היה עשוי לקבל אפילו עדר שלם שכולו נקוד וטלוא, בלי לטרוח לקלף אפילו מקל אחד.

וכך – אגלה לכם בסוד – פועלת גם האבולוציה, כפי שגילה דרווין. מוטציות שיש להן עדיפות כלשהי ולו קטנה, משתכפלות בסופו של דבר עד להשתלטות על המין כולו, רק בזכות יתרון היחסי, שלאורך תקופת זמן גדולה מספיק הופך למכריע. ממש בדרך זו השתכפלה המוטציה האקראית שצצה בין אבות – אבותינו ממשפחת הקופים, במזרח אפריקה לפני מליון שנה. לפריטים שהיו בעלי מוח גדול יותר היה יתרון בהישרדות, שהלך וצמח עם הזמן, ובסופו של דבר תורגם גם ליתרון בהזדווגות. לאט לאט ירדנו מן העצים, למדנו לתקשר, המצאנו שפות, ציוויליזציות, בראנו אלוהים, כתבנו סיפורים מצחיקים על מחשוף הלבן וטלואים ונקודים, ולבסוף סגרנו את המעגל עם המצאת המוסד המפואר של ה'חדר', הקולט לתוכו גורים אנושיים ומוציא אותם בחזרה כשימפנזים מגודלים.

שאל מלך ערביים את רבי עקיבא: אני פושי ואשתי פושית, וילדה בן לבן – אהרנצ'ה, שזננה פתיתי? אמר לו: צורות ביתך נשחרות או לבנות? אמר לו: לבנות. אמר לו: פשהיית מתעסק עמה נתנה עיניה בצורות הלבנות, וילדה פיוצא בכהן! ואם תמה אמה בדבר – למד מצאנו של יעקב אבינו, שמן המקלות היו מתחממות, שזאמר: ניחמו הצאן אל המקלות! והודה מלך ערביים לרבי עקיבא.

חייה של המלכה הערבייה אכן ניצלו בשל תפיסה פרימיטיבית זו, אך בפועל כדאי לדעת כי מבחינה מדעית אין שום קשר בין מה שהאשה או הכבשה רואות בזמן האורגזמה שלהן לתכונותיו של העובר שיווצר. תיש חסידי יכול להיוולד גם לאישה שכשיצאה מהמקווה ראתה רק סרטי פורנו ובהם כושים עם איברי – זכרות ענקיים, ולחילופין, גם אשה חסודה שהקפידה להסתכל כל הדרך הביתה רק על תמונת הרבי מלובביץ', עשויה להיות מופתעת לאחר שנים מכן אפיקורוס, רשע ופוקר, יודע את ריבונו ומתכווין למרוד בו ולהכעיס לפניו.

כיום ידוע כי תכונותיו של עובר נקבעות רק על פי הגנטיקה של שני ההורים, ולפי החוקים המסובכים של מעבר הד.נ.א. והגנים השונים. יש כאן הרבה שיקולים סטטיסטיים, ופעמים רבות גן עובר בקפיצות של כמה דורות, אבל כשהולכים

וישלח

בדיחת מסרחניקעס ישנה גורסת, כי הסיבה שחרדים אינם לומדים תנ"ך היא שאין לו 'הסכמה'.

ובאמת, לא הייתי אומר לאלוהים לבקש 'הסכמה' מחולירות כמו אלישיב, וואזנר, או עובדיה, אבל לו בא אלוהים לבקש ממני 'הסכמה' לפני שפירסם, הייתי מציע לו כמה הצעות, שאולי היו הופכות את מעשיותיו לפחות אוויליות ויותר אמינות.

אנחנו היום בפרשת וישלח, בסיפור אונס דינה. מי שיעיין בסיפור ללא דעות קדומות, ודאי ישים לב לאי—אלו דברים מוזרים.

למשל:

וַיָּבִי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן הַשָּׂדֶה. כְּשִׁמְעֵם נִתְעַצְבוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּחַר לָהֶם מְאֹד, כִּי נָבְלָה עֲשֵׂה בְיִשְׂרָאֵל – לִשְׁכַּב אֶת בֵּת יַעֲקֹב, וְכֵן לֹא יַעֲשֶׂה.

אפשר להבין, במחילה, מה זה בדיוק "כי נבלה עשה בישראל"? 'ישראל', לפי מה שסיפרו לנו בשבוע שעבר, הוא שם אדם – שמו החדש של יעקב, לאחר ששרה עם המלאך. אם הכוונה היא אכן ליעקב, היה צריך להיות "כי נבלה עשה לישראל".

ברור אמנם כי הדברים על נבלה בישראל שולבו בסיפור הרבה לאחר שנכתב לראשונה, כאשר 'ישראל' היה כבר שמה של אומה, ואנשים נהגו לדבר על נבלות שנעשו בקרבה.

אבל מבלי להיכנס לדקדוקים דקים, הרי ברור שהסיפור כולו, כפי שהוא לפנינו, הינו אבסורדי.

נראה לכם הגיוני, כי עיר שלמה!!! מאות אנשים!!! מבוגרים!!! באמצע החיים!!! ביום בהיר אחד, יסכימו כולם!!! לחתוך לעצמם, כל

אחד, חצי איבר-מין!!! רק כדי שבנו הקאקער של ראש העיר יקבל את הבחורה שהתחשקה לו?! נראה לכם הגיוני?!

אמנם הסיפור אירע לפי הטענה לפני 3,700 שנה, אבל גם אז אנשים לא היו כה מטומטמים!!!

אפילו הדיקטטורים הכי סאדיסטים ורצחניים, ג'ינגיס חאן, סטאלין, קים ג'ונג און, לא היו מצליחים לכוף את נתיניהם לכזה דבר. גם הדיקטטור האכזר ביותר אינו שולט בכוח מאמר פיו, אלא באמצעות צבא. כשהדיקטטור היה דורש מחייליו לחתוך לעצמם, הם הרי היו הראשונים להתקומם נגדו, לקום ולחתוך לו את איברו, אוזניו, חוטמו וישבנו גם יחד, עוד לפני שהיה מצליח להשלים את המשפט.

נו...

תארו לכם כי בזמננו, יעקב אריה, האדמו"ר מגור, היה מחליט כי מטעמים פוליטיים כדאי לו לשדך את נכדתו עם נכדו של ישכר דב, האדמו"ר מבעלז, כדי להקים חזית מאוחדת מול יריבו שאול אלטר.

הגערער היה ממהר לשלוח לבעלזער על ההצעה הנפלאה, אבל הבעלזער לא היה ממש מתלהב. עם זאת הוא היה חושש לסרב, מפחד נקמת הגערער.

והנה, מצא לו הבעלזער מוצא!

הוא היה מזמין אליו את הגערער, ופונה אליו במתק שפתיים:

הייליגער גערער רבי!

הרעיון של השידוך הוא ממש נפלא, ענבי הגפן בענבי הגפן.

אלא שישנה בעיה אחת קטנה...

לנו, בחצר הקודש בעלזא, ישנה מסורת מקודשת עוד מימי השר-שלום זי"ע, בעניין הנהגת החתנים בערב שבת קודש של האויפרוף.

השר-שלום זי"ע תיקן, שלכל חתן, בערב שבת קודש האויפרוף שלו, יחתכו חלק מן הישבן.

אל דאגה, גערער רבי!

לא חותכים הרבה. מכל פלח ישבן, רק כזית. מגיע אברך מיוחד, מומחה במלאכת הקודש, ועם מאכלת מיוחדת מקצץ בזהירות כזית – מספיק כזית של ר' חיים נאה – מראש כל אחת מגבעות הישבן, כך שלחתן הצדיק נוצרים שם שני מכתשים חניניים כאלו, בצורת חרוטים.

אמת – זה כואב קצת, אבל לא הרבה. החתן בוכה מעט, אבל נרגע מייד כשנותנים לו פעקעלע ממה שהכינו לאויפרוף. אחר כך מוהל-הישבנים חובש את המקום, משאיר הוראות למחותנת המודאגת, והכל בסדר. מאחורי כל הקאפעטעס והראדזשווולקעס אף אחד לא שם לב לבליטה של התחבושות.

תוך כמה שבועות הפצעים מתרפאים, ונותרות רק שתי גומות חניניות במרכזי פלחי הישבנים של כל חסיד בעלזא. מאז, גם כשנמצאים במקווה, ואין כובע שאפשר לסובב כך שהסרט יהיה משמאל, מספיק מבט חטוף על הישבן, ומייד רואים מיהו בעלזער ומי לא. אות ברית קודש, ברית ישבנים היא בינינו לשר-שלום זי"ע, לא נמירנה ולא נחליפנה לעולם.

ועתה, טייערער גערער רבי!

לא נוכל לעשות הדבר הזה, למת את נכדנו, לאיש אשר לו ישבן עגול מושלם, ללא שום מכתשים בפסגותיו; פי תרפה היא לנו, בעלי הישבנים הנימולים. אף בזאת נאות לכם: אם תהיו כמנו, להמלל לכם כל ישבן. ונתנו את בנתינו לכם, ואת בנתיכם נקח לנו; וישבנו אתכם, ותיינו

לחסידות אחת, ואת האדמו"רות נחלק בינינו ברוטציה. ואם לא תשקעו אלינו להמול את ישבניכם, ולקחנו את נכדנו, ונקחנו.

נו... שומע הגערער רבי. מה הוא יכול לומר?

מיד הוא חוזר עם ליצמן לבית המדרש הגדול, אוסף את כל החסידים, ופונה אליהם במתק שפתיים:

הבעלזער האלה – שלמים הם אתנו, וישבו בארץ ויסקרו אתה, והארץ הנה רחבת ידיים לפניכם. הם יקנו אצלנו ב'מעדני זהב', ואנחנו נקנה אצלם ב'כובעי פרסטר'. את בנתיכם נקח לנו לנשים – איזה אושר, בעלזערקע! הרי הזיקפה מתעוררת רק למראה הכובע על הפאה!! – ואת בנתינו נתן להם, והם יקבלו עליהם את ה'תקנות'. אף בזאת יאתו לנו האנשים, לשבת אתנו, להיות לחסידות אחת: בהמול לנו כל ישבן, פאשר הם נמלים עם מכתש בפסגת כל אחד מפלחי ישבניהם. מקנהם וקנינם וכל בהמתם, הלא לנו הם – וכי יש לכם בהמה יותר מבעלזער? – אף נאותה להם, וישבו אתנו.

ולא איחרו הגערער כולם לקיים... ששים ושמחים לעשות רצון רבם, מפשילים כולם את מכנסיהם, משתטחים על השולחנות, ומוהל הישבנים מתחיל במלאכת הקודש...

אה? נו בטח...

האגדה המקורית בעניין דינה היתה ללא ספק כי חמור, בן אצילים משכם, התאהב בה ונשא אותה לאישה, וכך נוסד היישוב הישראלי בעיר שהיתה בהמשך אחת הערים המרכזיות של ממלכת הצפון.

אולם בזמן עזרא ונחמיה – צמד השוטים הורסי המשפחות, שהחליטו פתאום כי נישואי התערבות, שהיו לגיטימיים אצל דוד ושלמה וכל המלכים, אסורים מכאן ואילך, ועל כל הזוגות המעורבים להיפרד – חשב עורך ספר בראשית כי הסיפור העתיק טעון שיפוץ וניטרול

משמעויותיו הבלתי חינוכיות. את העובדה שדינה נישאה לכנעני לא ניתן היה להשכיח, ועל כן החליט העורך כי בת ישראל הצדיקה, נאנסה, נעבעך, שלא באשמתה.

עריכת 'תינוקות בראשית מספרים על עצמם' נמסרה אמנם לילד מגודל, ששיבץ את הגירסה החדשה בפנטזיה מטורללת על עיר שלמה המתמסרת לחיתוך עורלותיה למען בנו המיוחם של ראש העיר – אך בל חשש! החרדים הפתאים יקנו הכל, איך שלא יהיה, ואף אחד לא ישאל שאלות.

ומה – התקדמנו מאז? ממש לא. גם במדינה המוסרחת בעולם, ישראל 2021, יכולה כל זונה שהתמסרה למישהו ולא קיבלה אחר כך את מה

שחשבה שמגיע לה, ללכת למשטרה ולהפוך את הסיפור למפרע לאונס. גם אם יצליחו איכשהו להפריך אותה, לה ודאי לא יעשו דבר, שהרי הכלבתא שכינה בזמנו כפרקליטת מדינת ראשית סרחון גאולתנו ציוותה, כי אין לנקוט כל אמצעי נגד מתלוננות שווא. אבל ברוב המקרים יתקבלו דבריה של הזונה, והזכר המסכן יוכל אז רק לקנא בגורלו של חמור בן שכם. גם אם יכהן כנשיא המדינה, כמה זונות פמיניסטיות תוכלנה בקלות להורידו אלי קבר, ועל אחת כמה וכמה אם יהיה אזרח רגיל.

הייתי מוכן לוותר על מדינת ישראל המוסרחת הזו כולה ולהטילה לאסלה הקרובה, גם במחיר חזרה לימי חמור בן שכם. עדיפים כבר אנשי שכם על הכלבתות של בג"ץ.

וישב

פרשת וישב פותחת את מחזור סיפורי יוסף, הנמשכים מכאן לאורך ארבע פרשיות עד סוף ספר בראשית.

יוסף לא היה ולא נברא, והמעשיות אודותיו צמחו מאגדות עממיות שסופרו באלף הראשון לפנה"ס במטרה להסביר את קיומן של שתי ממלכות עבריות זו לצד זו – ישראל הגדולה יותר בצפון, שהתבססה בעיקר על שבט אפרים, ולצידה יהודה בדרום, שהתבססה בעיקר על שבט יהודה. היחסים הסבוכים בין שני העמים, שדיברו כמעט אותה שפה ומבחינות רבות חשו עצמם כעם אחד, ומאידך חיו בשתי מדינות שהיו לרוב עוינות, כמו קוריאנה הצפונית והדרומית, הולידו אגדות שניסו להסביר זאת במתח קדום בין יוסף דמיוני, אבי אפרים ובנה של רחל דמיונית, ליהודה דמיוני, הדומיננטי בבני לאה דמיונית.

אולם בדברי כפירה אלו יהיה לנו עוד פנאי להאריך בפרשיות הבאות. בפרשה זו נגוין ובמקום בדברי כפירה נעסוק בדברי חזירות, שאף מהם יש לסמאל נחת רוח עצומה, ככתוב בגמרא הקדושה: כל המנבל את פיו – מעמיקין לו גיהנום (שבת לג.).

פרשת השבוע ממש מזמינה את דברי החזירות הללו. באמצע מעשיית יוסף, עורך בראשית אתנחתא חזירית גדולה, ועובר לסיפור שונה לחלוטין:

וַיְרָאָה יְהוָה וַיַּחְשְׁבֶהָ לְזוּנָה, כִּי כָסְתָה פָנֶיהָ. וַיֵּט אֱלֹהֶיהָ אֶל הַדֶּרֶךְ, וַיֹּאמֶר: הֲבָה נָא אֲבֹא אֵלֶיךָ! כִּי לֹא יָדַע כִּי כָלְתָהּ הָיָא. וַתֹּאמֶר: מָה תִּתֶּן לִי כִּי תָבֹא אֵלַי? וַיֹּאמֶר: אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדִי עֲזִים מִן הַצֹּאן. וַתֹּאמֶר: אִם תִּתֶּן עֲרָבוֹן עַד שְׁלֹחַהּ! וַיֹּאמֶר: מָה הָעֲרָבוֹן אֲשֶׁר אֶתֶּן לָךְ? וַתֹּאמֶר: חֲתָמִךָ וּפְתִילֶךָ, וּמָשְׁךָ אֲשֶׁר בְּיָדְךָ! וַיִּתֵּן לָהּ, וַיָּבֹא אֵלֶיהָ; וַתַּהַר לּוֹ.

לו חי יהודה במדינה המטונפת והמוסרחת בעולם, ראשית סרחון גאולתנו ישראל 2021, ושוטר ציוני היה לוכד אותו, היה יהודה נאלץ לשלם על הביקור, מעבר לגדי העזים, קנס 2,000 ש"ח. היה אפשר גם להביא אותו לפני שופטני ציוני צדקן צבוע, ומי יודע מה היה הלה גוזר עליו (חוק איסור צריכת זנות, התשע"ט–2019).

למזלו, חי יהודה בעולם אחר לגמרי – בעולם שפוי. בזמנו לא היו חרדים יראי שמיים שיטיפו על קדושת הפיפי, וגם לא כלבתות פמיניסטיות שתפרוצנה בנביחות למראה הנדיר של גבר שטרם גילה את האור ו"יצא מהארון". בעולמו של יהודה, בנו של יעקב אבינו הצדיק, ביקור אצל זונה מזדמנת נחשב לדבר רגיל, טבעי ומקובל לחלוטין, ממש כמו ארוחה במסעדה מזדמנת. גם היום כך הוא הדבר אצל המתקנות שבאומות באירופה ובמקומות אחרים, ורק אנו כאן צריכים לברך את אלוהים בכל יום על שנתן לעם הבחירה המטומטם שלו את המדינה המוסרחת הזו.

שימו לב: תמר אפילו אינה פונה ליהודה. היא כנראה הכירה היטב את חמיה לשעבר ומדרגתו בקדושת הפיפי. היא רק ניצבת לה שם על הדרך, במקום שהיא יודעת שיהודה יעבור, דואגת שחזה וישבנה יהיו הדוקים ומורמים היטב, וסמוכה ובטוחה שהוא כבר יפנה אליה. ואכן – ויט אליה מן הדרך...

קרניים אנו 'יהודים', אך יהודה, אבינו הראשון, היה שונה לגמרי מצאצאיו הדרעקיים במדינתם המוסרחת – תערובת זבל עופות של חרדים ויראי שמיים, מכשפות פמיניסטיות, מסרחניקעס צדקניים, שמאלנים שטניים, ו'להט"בים' למיניהם. קוים לדמותו של יהודה בכל זאת אפשר למצוא אולי בבדיחות הישנות של עם היידיש באירופה.

הזונה של העיירה ביקשה לתרום לבית הכנסת פרוכת חדשה, לעילוי נשמת הוריה הצדיקים, זכרונם לברכה. באו הגבאים הנבוכים אל הרב בשאלה, אם מותר לקבל ממנה.

— **מותר, מותר!** פסק הרב. זה כסף של כולנו...

ופעם אחת האריך הרב בדרשתו לפני קריאת התורה על מעלת שגב קדושת הפיפי, והאיסור החמור לבקר בבתי זונות.

— **אוי!** — טפח פתאום אחד המתפללים על מצחו — כעת אני יודע היכן שכחתי את המטריה שלי...

ואפילו רבינו החיד"א מספר ב'מעגל טוב' בהתלהבות על ביקורו בפאריז, שעובדות בה שלושים אלף זונות, ועל הגשר ישנה זונה זמינה 24 שעות...

מכל מקום, נתתי אל ליבי לעיין בדברי התורה הקדושה בסיפור נשגב זה על יהודה. הפרוצדורה של מין בתשלום שמתארת התורה הקדושה, לא השתנתה במאומה באלפי השנים שחלפו מאז. הזונה תובעת תשלום מראש — בכל זאת לא מסעדה — ויהודה נותן ערבון. אך יש לעיין במחיר — גדי עיזים בעד שעה של עונג!

משיטוט קצר באינטרנט אני לומד שמחירו של גדי בן כמה חודשים כיום הוא 1500–1000 ש"ח — מחיר מופרז ביותר עבור זונה סטנדרטית בימינו. מחירי הזונות אמנם משתנים ממקום למקום וממדינה למדינה, אך ככלל, בכל העולם, המחיר הוא בטווח מחירה של ארוחה סבירה במסעדה טובה — בין 200 ל-400 ש"ח. יש אמנם מה שקרוי 'זונות צמרת', כמו זו שמספרת עליה הגמרא הקדושה במסכת מנחות, אך לדעתי אין אישה בעולם ששווה 1500 לשעה, כמו שאין ארוחה במסעדה ששווה מחיר כזה. חוץ מזה — וכי תמר היתה זונת צמרת? לפי הסיפור בתנ"ך היא היתה זונת רחוב.

האם מאז ימי התנ"ך התייקרו העיזים? הוזלו הזונות? ואולי ביקש יהודה 'אקסטרו' סוטות ויקרות במיוחד?...

התעריף התנ"כי לביקור אצל זונה — גדי, מופיע גם בקטע מעניין בספר דברים:

לֹא תִהְיֶה קְדֻשָּׁה מִבָּנוֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה קְדֹשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לֹא תָבִיא אֶתֶנּוּ זֹנָה וּמַחִיר כָּלֵב בֵּית ה' אֱלֹהֶיךָ לְכָל נָדָר, כִּי תֹעֲבֹת ה' אֱלֹהֶיךָ גַּם שְׂנִיָּהֶם.

זהו אחד הפסוקים שסורסו בידי חז"ל בצורה המטורפת ביותר שניתן להעלות על הדעת. פשט הכתוב ברור מן התקבולת: **לא תהיה קדשה בבנות ישראל — זונה רגילה, נקבה; ולא יהיה קדש בבני ישראל — זונה ממין זכר, בחור מזומן למין הומוסקסואלי בתשלום.** ומה אם בכל זאת אנשים ציפצפו, ביקרו אצל זונה ושילמו לו/לה? **לא תביא אתנן זונה** — היינו, גדי או כבש שקיבלה הזונה עבור עבודתה; **ומחיר כלב** — גדי או כבש שקיבל זונה ממין זכר, שהתנ"ך מכנה אותו בתיעוב 'כלב', שכן אלוהים לא היה ממש מחוייב לפוליטיקל-קורקט, לא חשש מהפגנות חולירות כמו גל אוהובסקי ואיתי פנקס מול ביתו, ולא התרגש אפילו מהדרעק בני לאו. **בית ה' אלהיך לכל נדר** — היינו, שהם פסולים לקרבן.

זהו פשט הפסוק המובן לכל תינוק. ואיך עיקמו וטימטמו חז"ל? לדידם, 'מחיר כלב' אינו כבש שניתן כתשלום לבחור עבור המשכב איתו, אלא כבש שהוחלף תמורת כלב... למה טימטמו כך לא הצלחתי מעולם להבין. אולי הם כן פחדו מהמסרחניק הנאלח בני לאו.

על כל פנים — למדנו מכאן לענייננו, כי התעריף הקבוע בימי התנ"ך עבור מין בתשלום היה אכן בסדר גודל של כבש או גדי.

שקל תנ"כי, לפי ערך הכסף היום, שווה בערך 50 ש"ח שלנו. תמר קיבלה אפוא מיהודה עבור חסדיה בערך 30 ש"ח בערכי ימינו.

הזונות לא הוזלו אפוא מימי התנ"ך. העיזים, בעולם שחדל להיות חקלאי, התייקרו מאד. גם הזונות התייקרו, כי יוקר החיים בכלל עלה. זונות במחיר ששילם יהודה בר המזל, היה אולי אפשר למצוא באומן שבאוקראינה לפני כחצי יובל.

כך או כך, דברי התורה הקדושה שרירים וקיימים. נאחל לעצמנו כולנו כי נזכה ללכת בדרכי אבות ולחגוג כאבינו הראשון, ללא הטרדות לא מיראי-שמיים דרעקיים ולא מכלבתות פמיניסטיות; כי הזונות האמיתיות, לאסוננו, יושבות היום בבג"ץ וכיוצא בו.

נחזור אפוא לשאלה בה התחלנו, בעניין היחס בין התעריף לביקור אצל זונה בזמן התנ"ך לעומת ימינו.

כשהתורה הקדושה מדברת לעניין, ובמקום סיפורי סבתא על בריאה, מבול, וחיתוך המוני של איברי-מין, מוסרת לנו לשם שינוי תיאורים יפים על ביקורים מהנים אצל הקדשה על הדרך – אין מטרתנו ללגלג עליה חלילה, אלא להיפך, לתרצה וליישבה.

נאמר אפוא, כי בשיטוט נוסף באינטרנט מצאתי ציטוט מן החוק החיתי הקדום, ששרר בתקופת התנ"ך:

"המחיר לשלושה עזים הוא שני שקלי כסף; המחיר לשני כבשים הוא שקל כסף אחד".

מקץ

בפרשת מקץ נכנסים אנו ללב הדרמה המצרית של התנ"ך.

מצרים תלווה אותנו מעתה לא רק עד סוף ספר בראשית, אלא לאורך חמשה חומשי תורה כולם. האגדות על יוסף במצרים הן למעשה רק פתיח לסיפור ההמשך, שהוא הינו העיקרי בעיני כותבי התנ"ך: ירידת ישראל כולו למצרים, שעבודו שם וגאולתו ממנה.

האתוס הישראלי והיהודי כולו נבנה על "זכר ליציאת מצרים". לאורך חמשה חומשי תורה כולם אלוהים אינו חדל מלקשקש לנו עד כמה עלינו להכיר לו טובה על שהוציאנו ממצרים, וכפועל יוצא מכך ללקק לו לנצח. בפתח עשרת הדברות, מציג אלוהים את עצמו כ"אשר הוצאתיך מארץ מצרים", ותואר זה חשוב לו אפילו יותר ממעשיותיו בדבר היותו בורא העולם בכלל, בהן התחיל את ספר בראשית.

בדברי הכפירה לפרשה זו ולפרשה העוקבת נעלה, בכל אחת מהן, טיעון המקעקע את סיפור יציאת מצרים מעיקרו. לא היה, ולא נברא!! מעולם לא ירדנו למצרים, וכמובן לא עלינו משם!! אנו צאצאיהם הקדומים של יושבי כנען, וגם אם בשלב כלשהו התערבו בנו מעט מהגרים מן הארץ השכנה, המאסה העיקרית שלנו ישבה כאן תמיד, ומעולם לא עזבה את הארץ.

בדברי הכפירה לפרשת מקץ נתבסס על התנ"ך עצמו, ששרד בו טקסט הסותר במפורש את סיפורי הסבתא שהתנ"ך כה אוהב לספר על יציאת מצרים. בדברי הכפירה לפרשת ויגש נתקוף את המיתוס של יציאת מצרים באמצעות טיעון היסטורי חיצוני, המוכיח כי לא זו בלבד שייציאת מצרים לא היתה, אלא שגם לא היתה יכולה להיות.

מתחילים אפוא במרץ בכפירה השבועית!

וַיִּוְסֹף יָלֵד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרֵם תָּבוֹא שָׁנָה הָרִעִב, אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ אֲסֵנָת, בֵּת פּוֹטִי פָּרַע פֶּהֱן אֹן. וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה, כִּי נִשְׁנִי אֱלֹהִים אֶת כָּל עַמְלִי וְאֶת כָּל בֵּית אָבִי. וְאֶת שֵׁם הַשְּׁנִי קָרָא אֶפְרַיִם, כִּי הִפְרִנִי אֱלֹהִים בָּאָרֶץ עֲנִי (בראשית מא, ג–נב).

לפי ספר בראשית נולד אפרים במצרים. גם בניו ונכדיו נולדו שם, ככתוב: וַיָּשֶׁב יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם, הוּא וּבֵית אָבִיו; וַיְחִי יוֹסֵף, מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים. וַיָּרָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים (שם ג, כב–כג). יחד עם כל צאצאי יעקב המשיך גם זרע אפרים לחיות במצרים מאות שנים, עד שיצא משם עם כל העברים בהנהגת משה, כמתואר בספר שמות ובספרים שלאחריו.

האמנם?

ספר אחד יש בזנב התנ"ך, ו'דברי הימים' שמו. כמעט שום חרדי אינו מכיר אותו, וטוב שכך. ב'חזר' המבחיל מגיעים במקרה הטוב לישעיהו או לירמיהו, ואחר כך לומדים רק גמרא. בסמינרים של הבנות אולי מגיעים גם למשלי ולתהילים ואיוב, אבל ספק אם הבנות אפילו יודעות על קיומו של דברי הימים. מכיון שהוא חלק מן הכתובים לא קוראים ממנו גם בהפטרה, כך של-99.99% מיראי-השמיים אין מושג מה כתוב שם.

גם בין חוקרי התנ"ך החופשיים לא שפר חלקו של דברי הימים. אין שם כמעט חומר מקורי, מעבר לסיכום הפרטים הכרונולוגיים בחמשה חומשי תורה ויהושע, ולאחר מכן הרצאה מקבילה לספרי שופטים, שמואל ומלכים. טוענים כי מחברו היה חצרן חנפן אצל זרובבל או מישהו אחר מזרע דוד בראשית ימי בית שני, שעיקר מגמתו היתה להאדיר את בית דוד, אפילו יותר מהלקקן שחיבר את מלכים. הוא בודה למשל מעשיה כביכול בסוף ימיו שב מנשה מלך יהודה

בתשובה, דבר שאינו מוזכר במלכים ובודאי לא היה ולא נברא.

הפילוסוף ברוך שפינוזה, למשל, אחד מגדולי חוקרי התנ"ך בכל הזמנים, כתב על דברי הימים א— ב בזלזול, ומתח ביקורת על אנשי כנסת הגדולה שכללם בתוך התנ"ך: "לא נתחוויר לי ולא כלום בעניין מחברם האמיתי וכן סמכותם, תועלתם ותורתם. יתר על כן, לא אוכל שלא לתמוה הרבה על שראו לקבלם בין ספרי—הקודש, אלה שדחו מן הקאנון של ספרי—הקודש את ספר חכמת שלמה, טוביה ויתר הספרים הקרויים גנוזים".

בכל זאת, כיום כל החוקרים מסכימים כי דברי—הימים הינו ספר חשוב ביותר, ובחכמה רבה נהגו אנשי כנסת הגדולה כשהכניסוהו פנימה.

מרגלית קטנה אחת יש בדברי הימים, פנינה יקרה... דבר טוב אחד — כתב הגאון ר' יעקב לוברבום, בעל 'נתיבות המשפט', בצוואתו — מציל את כל הספר. גם פנינת כפירה אחת ששרדה לה איכשהו ב'דברי הימים' השולי, היא בעלת ערך כביר, ששמירת כל הספר היתה כדאית עבורו.

פנינת כפירה אחת — המגלה את האמת בעניין יציאת מצרים, שלא היתה ולא נבראה. המסורת האלטרנטיבית וההיסטוריה האמיתית של העברים, שרדה בכל זאת בכמה פסוקים נשכחים, שעורכי התנ"ך לא שמו לב אליהם, או שחששו למוחקם והשאירו בתוך הטקסט כפי שהם.

ובכן, ראו נא את דברי הימים א, ז, כ:

וּבְנֵי אֶפְרַיִם — שׁוֹתְלָח; וַיִּבְרַד בְּנוֹ וַתַּחַת בְּנוֹ, וְאַלְעָדָה בְּנוֹ וַתַּחַת בְּנוֹ. וַיִּזְבֵּד בְּנוֹ וַשׁוֹתְלָח בְּנוֹ, וַעֲזָר וְאַלְעָד; וַהֲרָגוּם, אֲנָשֵׁי גַת הַנּוֹלָדִים בְּאַרְצָא, כִּי יֵרְדוּ לְקַחַת אֶת מְקִנֵיהֶם. וַיִּתְּאֶבֶל אֶפְרַיִם אֲבִיהֶם יָמִים רַבִּים, וַיָּבֹאוּ אֶחָיו לְנַחֲמוֹ. וַיָּבֹא אֵל אֲשֶׁתּוֹ, וַתַּהַר וַתֵּלֶד בֶּן; וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ בְּרִיעָה,

כִּי בְרִיעָה הָיְתָה בְּבֵיתוֹ. וַיָּבֹאוּ שְׁאָרָה, וַתִּבְרַח אֶת בֵּית חֲזָרוֹן הַמִּתְחַתֵּן וְאֶת הָעֶלְיוֹן, וְאֶת אֲזִן שְׁאָרָה. וַרְפָּח בְּנוֹ, וַרְשָׁף וַתֵּלֶח בְּנוֹ וַתַּחַת בְּנוֹ. לַעֲדָן בְּנוֹ עַמִּיהוּד בְּנוֹ, אֲלִישָׁמַע בְּנוֹ. נוֹן בְּנוֹ, יְהוֹשֻׁעַ בְּנוֹ. וַאֲחִזְזֶתָם וּמִשְׁבּוֹתָם בֵּית אֵל וּבְנֵיהֶם [...] בְּאֵלָה יָשְׁבוּ בְנֵי יוֹסֵף בֶּן—יִשְׂרָאֵל.

הפה נפער בתימהון, והעניינים מסרבות להאמין.

ולא בגלל שאפרים בחזירותו קרא לבנו 'תחת'. יעמוד ר' תחת ב"ר אפרים שלישי... אבא חזיר וחסר התחשבות, שלא היה אכפת לו כמה יתעללו הילדים בבית הספר בבנו המסכן. פשוט מנוול. נו מילא.

אבל מה כתוב כאן, לעזאזל?

בניו של אפרים התקוטטו עם "אנשי גת הנולדים בארץ" — אני יודע שגת היא בארץ ישראל, אבל הספר עוד טורח להדגיש לי: "הנולדים בארץ" — "כי ירדו לקחת את מקניהם", ואפרים התאבל ימים רבים... נו בטח. גם אם בחזירותך קראת לבנך 'תחת', זה עדיין עצוב מאוד כשרוצחים אותו.

אבל איך כל זה קרה, לעזאזל? איך אפרים, שכל ימיו חי במצרים, ונכדיו יולדו על ברכי יוסף, הגיע לגת שבארץ כנען? ואיך הבת שארה בונה את בית חזרון תחתון ובית חזרון עליון, ערים בארץ ישראל, בעודה במצרים? והייחוס ממשיך עד יהושע בן נון — לפי חמשה חומשי תורה, תלמידו של משה במדבר, ולפי ספר יהושע, כובש כנען בסערה, מבצע ג'נוסייד בשבעה עממין — ובעל דברי הימים המסכן, אינו יודע מאומה מכל זאת... לדידו, יהושע בן נון אינו אלא תושב שליו בבית אל...

חז"ל, שבניגוד לחרדים של ימינו, כן קראו את דברי—הימים, הרגישו בפצצה הפוטנציאלית, וניסו לנטרל אותה. מכאן נולדה המעשיה המפוקפקת על בני אפרים שדחקו את הקץ ונהרגו

ממצרים, אלא סכסוך מקומי בעניין "לקחת את מקניהם".

לפי כמה חוקרים, "הנולדים בארץ" היא הערת שוליים שהוסיף לטקסט של דברי הימים קורא, ששיפשו את עיניו ולא האמין: הנולדים בארץ? והרי בראשית אומר שנולדו במצרים?

האמת היא, כמובן, שדברי הימים שימר כאן מסורת אלטרנטיבית, שהיא הינה ההיסטוריה האמיתית, לפיה ישבו בני ישראל בארץ כנען מאז ומעולם, ויציאת מצרים לא היתה ולא נבראה. בדברי הכפירה לפרשת השבוע הבא נוסיף לכך הוכחה היסטורית חיצונית – עצמאית.

בידי הפלישתים: "שטעו שבטו של אפרים ויצאו ממצרים, עד שלא שלם הקץ, ונהרגו מהם שלשים ריבוא. ולמה נהרגו? שחשבו מיום שנדבר (עם) אברהם בין הבתרים וטעו שלשים שנה" (שמו"ר כ, יא).

איך זה מתיישב, לכל הרוחות, עם הדברים על כך שאפרים אביהם התאבל עליהם? וכי אפרים חי ארבע מאות שנה? בתנ"ך נאמר בפירוש שאפרים מת עוד לפני תחילת השעבוד, ככתוב: וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל אָחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא [...] וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ [...] וַיַּשְׁמִימוּ עָלָיו שְׂרֵי מָסִים, לְמַעַן עֲנֹתוֹ בְּסִבְלָתָם (שמות א, ו – יא). ובכלל, דברי הימים אינו מזכיר בהקשר זה שום יציאה

ויגש

עשר מכות, הוציא את היהודים מארצות הברית והביא אותם לפלורידה.

לחרדים של היום היה אלוהים מצליח למכור בקלות גם לאקשן כאלו, אבל אם היה מנסה לשווק זאת בבתי-ספר ממלכתיים וממ"ד, במקום שלצד סיפורי הסבתא שלו לומדים גם מקצועות שוליים כגון גיאוגרפיה והיסטוריה, כבר היה נתקל בכמה גבות מורמות.

— **מה**, אלוהים?! אתה עושה מאיתנו צחוק?! מלכיאל קוטלר הוציא את היהודים מארצות הברית לפלורידה?! הרי פלורידה היא חלק אינטגרלי של ארצות הברית. ביידן והאריס שולטים שם בדיוק כמו בויליאמסבורג ובפלטבוש. ה FBI וכל המוסדות האמריקניים מתפקדים בפלורידה בדיוק כמו בניו יורק. איך "הוציא" אותם מארצות הברית לפלורידה? העביר אותם מהכיס הימני לכיס השמאלי?

כך היו עונים לו לאלוהים בימינו, לו המציא כעת מעשייה על מלכיאל קוטלר ש"הוציא" את היהודים מתחת ביידן והאריס, מארצות הברית לפלורידה. ומה עם "יציאת" מצרים, ממצרים וארץ גושן לארץ כנען?

המציאות ההיסטורית היא, ש"יציאת" מצרים לא היתה ולא נבראה, מפני שלא היתה יכולה להיות. במשך ארבע מאות שנה רצופות, המכסות את כל התקופה הפוטנציאלית האפשרית של "יציאת" מצרים, עם מרווח יפה לפניה ולאחריה, מסביבות 1500 לפנה"ס ועד סביבות 1100 לפנה"ס, היתה כנען פרובינציה לכל דבר של האימפריה המצרית. הפרעה תחותמס השלישי כבש את כל כנען וסוריה, והגיע עד הפרת. המצרים הקימו בכנען מרכזים שלטוניים, הטילו על תושביה מסים, והאחריות הבטחונית כולה בארץ היתה שלהם.

פרשת ויגש ממשיכה את מחזור סיפורי יוסף מן הפרשיות הקודמות, שכפי שכבר כתבתי, מהווה בעיקרו סיפור מסגרת למיתוס יציאת מצרים, שמבחינת התנ"ך הוא הסיפור המעצב הראשי של ישראל. והנה, בפרשת ויגש מופיעים כבר הדברים בפירוש, בהבטחתו של אלוהים ליעקב בחלום הלילה:

אָנֹכִי הָאֵל אֱלֹהֵי אַבְרָהָם; אֵל תִּיכָא מִרְדָּה מִצְרַיִם, כִּי לָגוּי גָדוֹל אֲשִׁימָךְ שָׁם. אָנֹכִי אֲרֹד עִמָּךְ מִצְרַיִם, וְאָנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עֲלֵה (בראשית מו, ג-ד).

בדברי הכפירה לפרשת מקץ הבאתי מסורת אלטרנטיבית מן התנ"ך עצמו, ממנה עולה כי יציאת מצרים לא עלתה ולא נבראה, והבטחתי כי בדברי הכפירה לפרשת ויגש אוסיף בעניין זה הוכחה היסטורית חיצונית.

ובכן...

תארו לכם את הסיפור שהיה אלוהים הרשלן מחבר בימינו. אחר הסתלקותו של טראמפ הטוב והמטיב, קם מלך חדש – ג'ו ביידן השמאלן, וסגניתו המכשפה המרשעת קמלה האריס ימ"ש, אשר לא ידעו את תרומתם הנפלאה של היהודים לארצות הברית, מהמחראות הסאטמריות בויליאמסבורג ועד החנוכיות של החב"דצקער מוויומינג עד יוטה. הם שיעבדו את היהודים, והכריחו אותם לבנות גורדי שחקים, ערי מסכנות לדוד סם, את מנהטן ואת שיקגו. את התינוקות היהודים ציוו להשליך לנהר ההדסון, אפילו לפני שהספיקו לחתוך להם חצי פיפי. לאחר שביידן, בנסיון להירפא מהדמנציה שלו, התחיל לרחוץ באמבטיות דם תינוקות יהודים, עלתה שוועת בני ישראל אֵל הָאֱלֹהִים מִן הָעֶבֶדָה. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת אֲבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. אז הקים אלוהים מושיע לישראל, ושלה להם את מלכיאל קוטלר. החולירע הזה, מלכיאל קוטלר, הכה את ביידן

ושם:

"לאחר" כיבוש מגידו הקים תחותמס השלישי מערך שלטוני בכנען. השלטון הישיר נשאר בידי המושלים המקומיים בתנאי שיקבלו על עצמם את מרות מצרים. הם העלו מיסים, דאגו לביטחון בדרכים שבתחום הערים וסיפקו מרכבות, חילות עזר, מזון וציוד לצבא המצרי בעת שעבר בתחומי העיר במהלך מסעי המלחמה. מספר ערי מפתח הופקעו לצורכי השלטון המצרי. העיר העיקרית הייתה עזה שקיבלה מעמד של בירת השלטון המצרי בכנען. ערים נוספות ששימשו את השלטון המצרי היו בית שאן, יפו, ינועם בעבר הירדן, וכן ערים בבקעת הלבנון ובחוף הפיניקי. בראש השלטון עמד נציב ולרשותו עמדו פקידים מצריים שפיקחו בקפדנות על דרכי המסחר העיקריות, בחנו את התפוקה החקלאית ואספו את עודפי היצוא. לרשות הנציב הועמדו יחידות צבא קטנות ששמרו על הביטחון וסייעו בגביית המיסים."

מישהו יכול להעלות בדעתו במצב כזה, ולו מבחינה טכנית, "יציאת מצרים"? גם אם ננכה את כל סיפורי הניסים האוויליים, מבחינה פורמלית גרידא לא תיתכן במצב מדיני כזה "יציאה" ממצרים לכנען, כשם שאי אפשר לצאת מהבית לחדר השינה.

ושם:

"במכתבים" יש פניות של מושלי ערים אל מלך מצרים לשלוח צבא כדי לדכא תוקפנות של מושלים אחרים."

מושלי ערים בכנען פנו לפרעה בענייני בטחון, אז עבדים נמלטים ממצרים עשויים היו למצוא מקלט בכנען?

תערוכה שלמה הציגו במוזיאון ישראל: "הסיפור שלא סופר: פרעה בכנען". בתערוכה פסלים, מצבות, אגרות, כתובות, וכו', דברים שאין לשום בר דעת, ואפילו לא למסרחניק אפולוגטיקן, איזושהי דרך להכחישם.

בני ישראל יכלו "לצאת" ממצרים לכנען, כשם שאמריקאים בזמננו יכולים "לצאת" מארצות הברית לפלורידה. גם אם היו משועבדים בארץ גושן ואסורים לצאת ממנה, והצליחו איכשהו בכל זאת להתרחק משם עד כנען, פרעה לא היה צריך אפילו "לרדוף" אחריהם, והיה יכול להסתפק בהוראה לצבא והמשטרה המצריים בכנען להשיב אליו את "הבורחים", כשם שמילאו אנשיו בכנען כל הוראה אחרת שלו.

אכשור דרא, ובזמננו כדי לבדוק עובדות היסטוריות אין צורך להרחיק לספריות ולנבור באנציקלופדיות, והכל זמין במרחק לחיצה אחת ב'גוגל'. כל אחד יכול למצוא בחיפוש פשוט את המחקרים, התגליות הארכיאולוגיות, המכתבים והמסמכים הרבים ששרדו, ומשרטטים את העובדה הבסיסית של ארבע מאות שנות שלטון של האימפריה המצרית בכנען השכנה, שהן דבר מוסכם ובגדר עובדה טריוויאלית בעיני כל בר בי רב בתחום. בכל זאת אטרח, למען השלמות, להעתיק כמה דוגמיות מן התעודות והאסמכתאות הרבות לעניין.

ראו לדוגמה, ערך שלם בויקיפדיה – "תקופת הברונזה המאוחרת בארץ ישראל":

"תקופת הברונזה המאוחרת היא אחת התקופות החשובות בהיסטוריה של ארץ ישראל. הייתה זו תקופת השלטון המצרי בכנען, תקופה הנקראת בהיסטוריה של מצרים: "תקופת האימפריה". ראשיתה של תקופה זו במצרים היא בשנת 1550 לפנה"ס, אז הודח שלטון החיקסוס במצרים על ידי יעחמס הראשון ומצרים אוחדה מחדש תחת שלטון נא אמון. בתקופת האימפריה שלטו שושלות 18, 19 ו-20. סופה של התקופה מתוארך לשנת 1200 לפנה"ס/1150 לפנה"ס, בתקופתו של רעמסס השלישי [...] בעקבות איחוד השלטון במצרים חודשה האחיזה המצרית בכנען. במשך כל התקופה, כארבע מאות שנים, הייתה כנען חלק מהאימפריה המצרית. שלטונה של מצרים היה ישיר, ובכנען השלטון היה באמצעות ערי מדינה ששילמו מס למצרים."

ולמה לא סופר הסיפור ?

איזו שאלה.

ולבסוף מסיימים שם בפיסקה מעניינת, המתקשרת לדברי הכפירה שכתבתי על פרשת לך לך:

לתנ"ך לא היתה סיבה לספר את ההיסטוריה האמיתית, המעמידה את מעשיותיו באורם הדמיוני הנכון, אבל גם למוזיאון ישראל אין אומץ לקרוא לילד בשמו: "לתנ"ך המדומיין: פרעה בכנען", והם מסתפקים ברמז אנמי ליודעי ח"ן.

רק בכתבה ב'ישראל היום' על התערוכה, מעומתים האוצרים בעל כורחם עם שאלה חזיתית:

"זה סיפור שסותר את הסיפור המקראי"?

וראו איך הם עונים בזהירות. הם הרי לא צריכים יראי-שמיים משתוללים מול המוזיאון:

"אנחנו לא מנסים לשנות את הסיפור המקראי, אלא מציגים את נקודת המחקר שלנו. יש לנו סרט על יציאת מצרים, מזכירים את הסיפור המקראי, אבל צריך לדעת שאין שום עדות ארכיאולוגית לסיפור הזה".

"אחת מנקודות המגע בין כנען למצרים שמשפיעות עלינו עד היום היא המצאת האלף-בית. האלף-בית הומצא ב-1800 לפני הספירה, כשכורים כנענים עבדו במכרות טורקיז בסיני עבור המצרים. הם לא ידעו מצרית ובאותו מקדש היו המון כתובות. הם רצו גם לכתוב כתובות, ומאחר שלא הכירו את הכתב המצרי הם בחרו 30 סימנים והביעו באמצעות כל סימן את העיצור הראשון בתמונה שאותה הוא מייצג. הם המציאו שיטה שלא היתה קיימת לפני כן. למשל 'דג' הפך לד', 'נחש' הפך לנ'. כך הומצאו האותיות שעברו מאז גלגולים והתפתחות. משם זה התגלגל ליוון, לרומא ולכל העולם המערבי".

ועל הכנענים הללו, אבותינו האמיתיים והכשרוניים, אלו שבלעדיהם לא היתה כיום שום ציוויליזציה – אפילו תנ"ך לא היה, בהיעדר אלפבית לכתובת – כותב התנ"ך כפוי הטובה "לא תחיה כל נשמה".

ויחי

ישראלית סתומה, דהיינו: ישראלית מצויה, שנקלעה לכיכר רבין בתל אביב וראתה שם את השלט האומר כי רבין נרצח במקום, קראה באוזני חברתה בהתלהבות: האם זה לא "מגניב", שרבין נרצח בכיכר רבין?

כמה דברים "מגניבים" כאלו יש לנו גם בפרשת השבוע, פרשת ויחי, ובפרט ב"ברכות" יעקב, ה"מנבאות" את העבר בדיוק מפתיע.

הפרשה נפתחת במעשייה ארוכה על יעקב המשכל את ידיו כשהוא מברך את אפרים ומנשה, ולשמע מחאתו של יוסף משמיע את ה"נבואה" הנפלאה:

יְדַעְתִּי בְּנֵי יִדְעָתִי גַם הוּא יִהְיֶה לָעַם, וְגַם הוּא יִגְדֹּל; וְאוֹלָם, אֲחִיו הַקָּטָן יִגְדֹּל מִמֶּנּוּ, וְזָרְעוֹ יִהְיֶה מְלֵא גִּגּוֹנִים. וַיְבָרְכֵם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: בָּרַךְ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׁמְךָ אֱלֹהִים בְּאַפְרַיִם וּכְמִנְשָׁה, וַיִּשֶׂם אֶת אֶפְרַיִם לִפְנֵי מְנַשֶּׁה.

רש"י התמים מפטפט: "ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו" – שעתיד יהושוע לצאת ממנו שינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל; וזרעו יהיה מלא הגוים" – כל העולם יתמלא בצאת שמעו ושמיו כשיעמיד חמה בגבעון וירח בעמק אילון".

לא לכך נתכווין המשורר, כמובן. מטרתו העיקרית של הסיפור היא לרומם את שבט אפרים, שעמד במרכז של ממלכת ישראל – הממלכה הצפונית. מייסד הממלכה, ירבעם בן נבט, היה בן אפרים, וכך גם המלכים שאחריו. בשטח אפרים שכנו ערי הממלכה החשובות, בית אל ושילה, ולמעשה, 'אפרים' בפי נביאי הכתב הוא שמה השני של הממלכה הצפונית בכלל. מנשה, לעומת זאת, היה שבט שולי, וכמעט אין שומעים עליו. זהו אפוא פירושו הפשוט של הכתוב, מבלי צורך להיזקק לשטויותיו של רש"י על העמדת השמש בשמיים.

ברכות יעקב עצמן הן אוסף חידודים שהיו נפוצים בישראל הקדומה ביחס למאפייניו של כל אחד מן השבטים, והושמו למפרע בפי יעקב דמיוני תחת הכותרת התינוקית "הֶאֱסָפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר – יִקְרָא אֲתֶכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים."

אם ניקח פסוק כמו זה בברכת יהודה, "לא – יָסוּר שִׁבְט מִיְהוּדָה וּמַחֲקָק מִבֵּין רַגְלָיו, עַד כִּי – יָבֹא שִׁילָה וְלוֹ יִקְהָת עַמִּים", הרי שמדובר בלא יותר מתעמולה ילדותית של דרשני שבט יהודה בעניין זכותם להנהגה ועליונותם על שאר השבטים.

רש"י שוב מקשקש: "עד כי יבא שילה – מלך המשיח שהמלוכה שלו", אבל למעשה מדובר במכתם עממי שהיה נפוץ בתקופה שלאחר חורבן משכן שילה בידי הפלישתים בימי עלי, וטרם כיבוש ירושלים מידי היבוסים ביד דוד וההחלטה להקים שם את המקדש החליפי, בערך מאה שנים לאחר מכן. בתקופת הביניים השאיפה היתה לשוב לשילה ולקומם שם את המשכן החרב. מכתם זה מגיע מאותה תקופה, והעורך הרשלני שם אותו בפי יעקב מבלי לעדכן, כי מזמן התחלפה כבר השאיפה לירושלים, ומשכן שילה החרב נזנח לבלי שוב.

בתקופה מאוחרת יותר המגמה היא אכן לראות בירידת שילה ועליית ירושלים סימן לנצחונו ההיסטורי של יהודה על אפרים, כמו במזמור ההטפה של חצרן לקנני של בית דוד בתהילים עח:

בְּנֵי אֶפְרַיִם נוֹשְׁקֵי רוֹמִי קִשְׁת הֶפְכוּ בַּיּוֹם קָרֵב. לֹא שָׁמְרוּ בְּרִית אֱלֹהִים וּבְתוֹרָתוֹ מֵאֲנֻ לְלַכֹּת. וַיִּשְׁכַּחוּ עֲלִילוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר הִרְאָם [...] שָׁמַע אֱלֹהִים וַיִּתְּעַבֵּר וַיִּמָּאֵס מֵאֵד בְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּטֵּשׁ מִשְׁכַּן שְׁלוֹ, אֲהֵל שִׁכְן בְּאֶדָם [...] וַיִּמָּאֵס בְּאֵהֶל יוֹסֵף וּבְשִׁבְט אֶפְרַיִם לֹא בָחַר. וַיִּבְחַר אֶת שִׁבְט יְהוּדָה אֶת הַר צִיּוֹן אֲשֶׁר אֱהָב. וַיִּבְּן כְּמוֹ רָמִים מְקֻדָּשׁוֹ בְּאַרְצָא יְסֻדָּה לְעוֹלָם.

ומה? גם אני יכול לחבר "ברכות" למפרע.

ויקרא משה סופר אֶל מטומטמיו וַיֹּאמֶר: הָאֶסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֵיךְ יֵרָאוּ הַחֲרָדִים בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. הִקְבְּצוּ וְשִׁמְעוּ, בְּנֵי זִוְנוֹת, וְשִׁמְעוּ אֵיךְ תֵּרָאוּ בַעֲוֹד מֵאֲתִיִּים שֵׁנָה.

גערער – בְּכָרִי אַתָּה, פֶּחִי וְרֹאשִׁית אוֹנִי, יִתָּר שְׁאֵת וְיִתָּר עֲזִי. פֶּחִז פְּמִים אֶל תּוֹמֵר, 'תִּקְנוֹת' תִּתְקֶן בַּעֲנִינֵי מְשֻׁכָּבִי אֲבִיד; מֵתַעֲנוּגוֹת פִּיפִי-קוֹדֶשׁ תּוֹכֵל לִשְׁכּוֹחַ, וּתְחַתֵּם תִּמְלֵא כֶסֶךְ בַּהֲעֲרִיגָה, גֹּאֲלֵךְ וְקוֹגֵל.

בעלזער – חוֹלִירוֹת, חָבֵל שְׁחוֹר קֶשׁוֹר תִּמִּיד עַל יִשְׁבֻנֵיהֶם. בְּקִרְחוֹתֵיהֶם אֶל תְּבֹא נִפְשֵׁי, בַּגְּרִבִּיהֶם הַמִּצְחִינֹת אֶל תִּחְדֵּךְ כְּבִדִּי: פִּי בְּאֶפֶס הִקְגֵּנוּ אֱלִישׁ, וּבְרִצָּנָם עֲקָרוּ מֵאֲכַנְאוּקָה. אֲרוּרִים גְּרִבֵּיהֶם כִּי סִרְחוּ, וְקִרְחָתָם פִּי בַהֲקָה; אֲחֻלָּקָם בִּאֲסֵלָה, וְאַפִּיצָם בְּבֵית הַכֶּסֶּא.

ליטוואקעס – אַתֶּם טִינוּפֹת מֵאִין כִּמּוּה. טַחֲוֹרִיכֶם עַל סִפְסְלֵי ה'כּוֹלִלִים', יִשְׁתַּחֲוּוּ לָכֶם פֶּרַעֲנִקְעֵלֶעךְ טִיפִּשִׁים שִׁינְסוּ לַהֲדִמּוֹת לָכֶם. לֹא יִסּוּרוּ 'גְּדוּלִים' רִיחָנִיִּים מִן הַבִּנִי-בִּרְקִים, וְנִאֲמִנִי בֵּית' שִׁיקְנָחוּ הַיּוֹצֵא מִבֵּין רִגְלֵיהֶם, עַד פִּי יִבֹּא שְׁמוּאֵל אוֹיַעֲרַבֶּאךְ, וְעַל מֵאֲמִינוֹ תִּתִּיז הַמִּשְׁטָרָה בּוֹאֵשׁ. כִּפֶּס אֲלִיעֶזֶר שֶׁךְ בַּמִּיץ גִּרִּינְמָן לְבִשׁוֹ, וּבְדָם חֵב"ד צִקְעֵר סוֹתָה.

חב"ד צקער – חֲמֵרִים אֲמִיתִיִּים, לְבָצִים בְּכָל מְקוֹם. וַיִּרְאוּ סוֹרְחָן מִשִּׁיחַ פִּי טוֹב, וִירְקָדוּ 'מֶלֶךְ הַמִּסְרִיחַ לַעוֹלָם וָעֵד'.

וכן הלאה.

מבחינה זו הכמיהה לשיבת שילה בברכת יעקב אכן מעידה כלשהו על עתיקות הטקסט – לא לימי יעקב הדמיוני כמובן, אלא לשנים שבין חורבן שילה לכיבוש ירושלים, דהיינו, סביבות 1000 לפנה"ס.

וכן הלאה.

בברכת זבולון מתפייט "יעקב": "זְבוּלֹן לְחוּף יַמִּים יִשְׁכֵּן, וְהוּא לְחוּף אֲנִית, וַיִּרְכָּתוּ עַל צִידוֹ". אבל לפי ספר יהושע, זבולון, כמו שאר כל השבטים, קיבל את נחלתו על פי גורל: **וַיַּעַל הַגּוֹרֵל הַשְּׁלִישִׁי לְבְנֵי זְבוּלֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם** (יהושע יט, י). אם יעקב "ידע" כבר מראש כי זבולון ינחל בצפון, גורל למה לִי? ומה היו עושים אם היה עולה בגורל שזבולון נוחל בנגב? שמעון היה שט אז לצידו?

בפועל כמובן לא היו לא גורל ולא ברכה. שבטי ישראל ישבו מאז ומעולם בנחלותיהם השונות, ממש כשם שהשבטים בחצי האי ערב או בגרמניה הקדומה ישבו כל אחד במקומו. במשך השנים הצמיח כל שבט מיתוסים שונים ומשונים, שנועדו תמיד לפארו ולהוכיח כי הוא הטוב מכולם. ממש כשם שחב"ד צקער כיום בטוחים כי הם נזר האנושות, בעוד בחסידויות גור ובעלז הנאלחות משוכנעים בכל אחת מהן כי הדרעק שלה הוא המשובח ביותר, ואילו לליטאי מצוי ברור כי הניחוח הכי נפלא עולה מן המחראה הבני-ברקית. עם הזמן, כשקמו ממלכות ישראל ויהודה, נתחברו האגדות על אבות קדמונים משותפים, וסופר או עורך כלשהו אסף את החידודים השבטיים השונים ושם אותם בפי האב הדמיוני יעקב.

חסלת ספר בראשית

חזק חזק ונתחזק

דברי שירות

ותשבחות

בלה"ק

לח

דברי כפירה

על התורה

א

אספר נבלות משיח חב"ד

זה עשה לשורר בהש"ק שקודם ג' תמוז יום מיתת משיחם. על סדר א"ב בניגון אקדמות מילין וכו'

אספר נבלות	משיח חב"ד
בעטיו כמעט	ישראל א בד
גאה בסרחנו	כאליל נע בד
דפי דרש	בהבליו נכ בד
הטעה רבבות	נחשף בדיע בד
וכל שטותו	המציאה ל בד
זנו אחריו	רב וא ב"ד
חסידים שוטים	בעיניהם כ בד
טפש טפלותו	ערוף ומע בד
יוצא בדפוס	עב כקורת בית ה בד
כלם הבלים	שטותים בל בד
להטעות שואל	באגרותיו ש קד
מת מענדל	משיחכם נל כד
'נמנע הנמנעות'	בטרופו נע קד
סרחו גלליו	לקנחם פוחו לא ע מד
על אלוה יתפאר	כי בגופו י רד?
פרות באושו	יעמדו ל עד
צחן טנופו	עליו אשו תו קד
קרב נא אלי	יום נו עד
רחם עמך	אשר בך נס עד
שלח לנו גואל האמתי	המי עד
תמחה אז סרחן שניאורסאהן מ יד	

ב

אִמְנָה שְׁבַחִי הָעֶרְפֹּד אֲלֵיעֶזֶר שֶׁךְ

עשה זה לעומת זה ג"כ על סדר א"ב. לשורר בהש"ק קודם יום מיתת אליעזר שך ימ"ש

אִמְנָה שְׁבַחִי הָעֶרְפֹּד אֲלֵיעֶזֶר שֶׁךְ

בְּלֹא לַחֵשׁ הַנְּחָשׁ כִּי יִשְׁךְ

גֶּרֶן שְׁלֹמֹה קָרְבָּנוֹ הֶרְאֵשׁוֹן, וְזֶה נִמְשָׁךְ

דָּוִד פּוֹבֶרֶסְקִי בְּיָמָיו תִּאֲרֹו חֲשָׁךְ

הַתְּעַלֵּל בְּשִׁטְיִנְזִלְךָ, מִמָּנוּ לֹא חֶסֶדְךָ

וְשִׁתָּה דָם גְּרִינְמָן, הוֹרִיד עָלָיו מָסָךְ

זָרֵק עוֹבְדֵיָה אַחֵר נִצּוּלוֹ, כְּמוֹ בְּמוֹסָךְ

חֶב"ד עֲצָמוֹתָם פִּצָּח, מְצִיץ וּלְפִיו יֶסֶדְךָ

טַפְּשׁוֹת לְמָנוֹת לְקָרְבָּנוֹתָיו סָךְ

יִתְּמוּ אוֹתִיּוֹת א"ב, וְחֻצָּנִים לֹא יוֹנֵחַ

כָּבוֹן תִּשְׁעִים מִפְּלָגַת 'עֵץ' פֶּתַח

לְפָקוֹבִיץ מִיכָל, אֲלִיָּשִׁיב, ל'גְּדוֹלִים' מִתַּחַ

'מָרֶן' עֲשֵׂה עֲצָמוֹ, וְהִיָּתֵר - חֲתָךְ

נוֹסֵף הַבְּעִלְזֶעֶר, לְגִיבֵר טוֹאֲלֵט לְשִׁמוּשׁוֹ הַתָּךְ

סִגִּית אַחוּז הַחֲסִימָה, פִּתְחָה עָלָיו גִּתְךָ

עַל יְדֵי בְּעֵלְזוֹ יַעֲבֹר, כָּךְ בְּטַח

פֶּרֶשׁ בְּגִיל מֵאָה, עַת טִיטוּל לְאַחֲזָרְיוֹ רֶתֶךְ

צָרְכָיו קִנֵּחַ הַנֶּכֶד בְּרָגְמָן, פִּמְבִּטַח

קִטְטֵר מְקַדִּימָה וְטִיטוּל מֵאֲחֹוֹר, לְרַגֵּעַ לֹא נָח

רָנָה עֲבָרָה: שֶׁךְ מֵת, אֲלִיָּשִׁיב נִמְשָׁח

שָׁמוֹ, אֵלֵי, מִחֵה, עֲצָמוֹתָיו בְּגֶרֶזֶן הָךְ

תִּפְתַּ תֵּאֱכַל נִשְׁמָתוֹ, זָכְרוֹ לְעַד יִמָּח

ג

אָזמער ס'רען ישראָל אַלעמער

לשוררו בהש"ק קודם יום מיתתו, ובכללו ג"כ כולו 'תקנות' דיליה. על סדר א"ב, ונוסף אחריהם
נוטריקון ישרא'ל' א'ל'ת'ר' ח'ז'י'ר' ג'ד'ו'ל' ה'י'ה'.

אָזמער ס'רען ישראָל אַלעמער

'בית ישראל' שמו אחרי הובא לקבר

גור – עירה בפולין, שם הורהו גבר

דרכי משגלים, לא נמצא לו בם חבר

הרבה לחוקרם, עליהם חבר

וסדר 'תקנות' לקשוי האבר

זכרן טרם בא בספר

חזירותו עתה אפרץ פסדר

טפשי גלמיו, אחריו כעדר

ישמשו מטתם אך בשבת, גדר!

כל שבת? חלילה! אלא לפי סדר

לסרוגין: שבת לא, ושבת – בסדר

משמש פדרךכו בליל טבילתה, בסתר

נפסדה זכותו לשבת, טוב ההעדר!

סיג: טבלה עד יום ג' – התר הנדר

עורכים מטותיהם משגי צדי התדר

פורש הוא לשגלה במטתה וחוזר

צפתה לבוא היא למטתו? לא, גוזר!

קשה: מה זה משנה? חידה לבתי – ספר!

רצה לדחק עצמו בתוכה? עפר ואפר

שִׁלְתָּן עָרוּף: "לֹא הָיָה מִמָּרְק הָאֲבֵר!"
 תִּשְׁאַל: מַה שְּׁעוּרוֹ? וְכִי יֵשׁ תִּפְרָה?
 יָקוּם מִדְּרִיכוֹ, בְּנֵעַם אֲמָרִי שְׁפָר
 שְׁלֹא יִטְעָה, יִסְמֵן עַל אֵיבֵר הַגָּבֵר
 רֹאה – עַד כָּאֵן תִּכְנִיס, וְלֹא מַעֲבֵר!
 אֲסוּר לְהִסִּיר חֲזִיתָהּ, אֲזִי יֵצֵר גּוֹבֵר
 לָמָּה תוֹסֵר? לֹא בְּשִׁדְיָהּ אֲבָרוֹ עוֹבֵר
 אֶל תַּחֲבֹק, אֶל תִּנְשֹׁק, הִזְהָרְתִּיךָ גָּבֵר!
 לֹא תִמְשָׁמֵשׁ, לֹא בַעֲגָבוֹת וְלֹא בְּדָבָר אֲחֵר
 תִּזְרִיעַ אִשָּׁה – עַד ג' חֲדָשִׁים תֵּאָחֵר
 רְאוּי שְׁלֹא תִטְבֹּל, שְׁלֹא תִתְעַבֵּר
 חֲזִיר! מִנְהֵג קָרָאִים הוּא, יִמַּח זָכָר
 זֹו נִעֲקֶת בֶּן מִיָּמוֹן, עָלֶי סֶפֶר
 יָשִׁיב יִשְׂרָאֵל: רִמָּב"ם? בְּסִדָּר
 רְאִיתִי דְּבָרָיו, לִי דֶרֶךְ אֲחֵר
 גַּם קִנְיָבְסָקִי הִשְׁיִגְנִי, מִיָּהוּ? פָּגֵר!
 דְּלִים וְרִיקִים הֵם, נִצְחָם הַיָּצֵר
 וְאֲנִי זָכִיתִי לִבִּי, כָּלְכֶם אֲחֵרִי לְחָצֵר!
 הַשֵּׁם אֲדוֹגְנוּ! הָעֵל אֱלֹה תִתְאַפֵּק, יוֹצֵר?
 מִיָּנָה נִטָּה, בְּאִלְתֵּר נָקָם, אֶל תִּקְצֹר
 הַעֲמֵק לוֹ גִּיהֶנָּם, וּבְשִׁמָּה נִצְצֹר

ד

אסדר בזוי עובדיה יוסף

על סדר א"ב לשוררו בהש"ק קודם יום מיתתו. בניגון אשור אשירה

אסדר בזוי עובדיה יוסף
 בן הירקון, עגבניות היה אוסף
 ג'ורה פיהו, לבויב פוסף
 דרש בינזדים, אפסותו חושף
 הלכות לפשוטי עם נושף
 ואפס למדנות. רק מסית ומכשף
 זכר אשפנזים – קללות רושף
 חכה, וויוז, אותה אשסף!
 טען: אשפנזי ריחו נודף
 יען בתשעת הימים גופו אינו שוטף
 כף, והצחוק את כרס עובדיה עוטף
 למה היתה שואה? עובדיה זקנו מלטה:
 מגלגלים באשפנזי רשעים, לכן חוטף
 נקם, אלי, בהיטלר, ועמו את עובדיה הוסף
 סברא שטחית עת פי בחור יהא נוטף
 עבדאללה! יצהל תברו, אותו תוקף
 פרצופים סטר עובדיה, ואין אצבע נוקף
 צאנזער רבי על זקנו הפליקו בתקף
 קבל על לחייו גם אהוד ברק, למען סגף
 רבון עולם, בעובדיה שלח נגף
 שיתו בגלגל, פקש אש גיהנם שורף
 תשחוק עצמותיו כפתייתי שלג בחרף

ה

אֶפְתַּח פִּי עַל הַנֶּאֱלָח שְׁמוּאֵל וּוֹאזְנָר

על סדר כ"ב אתון, ואחריהם נוטריקון: ש'מ'ו'א'ל' ו'ו'א'ז'נ'ר' י'מ'ח' ש'מ'ו'. בניגון אמר יי ליעקב. ומקובל מצדיקים זי"ע שסגולה לשוררו במוצאי שבת, בעת שמחזירין נשמת וואזנר לגיהנום

אֶפְתַּח פִּי עַל הַנֶּאֱלָח שְׁמוּאֵל וּוֹאזְנָר

בזויו לי ינעם, יֵשׁ הַרְבֵּה חֶמֶר

'גְדוֹל' גִּיטְרְלִי אָנִי, הִנֵּה אוֹמֵר

דָּרָךְ ש"ז אוֹיְעֶרְבֹאךְ אֶהְיֶה שׁוֹמֵר

הַכֹּל יִלְקַחְנִי: חֶסֶד, לִיטְאִי, ס"ט, וְגוֹמֵר

וּבַהֲלִינִי גַם סְבִיבֵי מְלִיּוֹן יִדְלְגוּ כְּעָפָר

זו תְּכַנִּיתוּ, וְלֹא יָדַע כִּי אֱלֹהִים בּוֹר לוֹ חוֹפֵר

חַיִּים בְּלִי פּוֹלִיטִיקָה – כְּבָגַד בְּלִי תוֹפֵר

טרוף יאַחַזְנוּ, בְּשַׁעֲמוֹמוֹ מְכֻנִּיּוֹת יְהִי סוֹפֵר?

יָגַע וּמָצָא עֲצָה: בְּצַנִּיעוֹת נִקְבוֹת יַעֲסֵק, יִסְפֹּר

כָּל יוֹם מוֹדְעָה: הַיִּשְׁבָּנִים בּוֹלְטִים! הַחֲזָה לְבַחֲוִרִים צוֹפֵר!

לֹא צַר! לֹא קָצֵר! גֶּרְבִּיּוֹנִים – רַק מֵאָה דָּנִיָּר!

מִפְּרִסְמוֹת כָּךְ תִּזְרִיּוּתִי לְנַעֲרוֹת בְּתִי-סֶפֶר

נִפְתַּח 'שֶׁבֶט הַלְוִי', נַעֲשֶׂנוּ עָפָר וָאֶפֶר

סְחִי וּמֵאוֹס כָּלֹ, אֵין אִמְרֵי שָׁפֵר

עַת נִשְׁאֵל: הַאֲצָפָה בְּנַחֲיֶתָה עַל יָרֵחַ, בְּבִקָּר

פֶּסֶק: 'מָה לְמַעַלָּה וּמָה לְמַטָּה' הַתְּלַמוֹד אוֹסֵר!

צָחֹק יִמְלֵא פִי, הִבְנַת וּוֹאזְנָר כְּפָרִי בְּסֵר

קָבְלוּ עוֹד: הַיּוֹנֵק עֲצִיץ נָקוֹב, בְּטוֹן נוֹסֵר?

רְאִיָּה הִבִּיא – רְאוּ אֵיךְ דַּעַת הִנֵּה תִסֵּר!

וְשִׁבְבִיתוֹ עֲצִיץ הָיָה, וְתַחֲתָיו חֹר עוֹבֵר
 תַּפַּח רוּחוֹ! בְּמִקְרָה חֹר בְּרִצְפָּה, וְהוּא סוֹבֵר
 שֶׁהָעֲצִיץ בִּינִיקְתּוֹ אוֹתוֹ חוֹרֵר...
 מַעֲתָה אֶת קִצּוֹ אֶסְפֵּר
 וַיְהִי כִּי הוּבַל וּוּאֲזָנָר לִקְבֵּר
 אוֹתוֹ לַיְלָה, יוֹם רֹאשׁוֹן לְעַמֶּר
 לְהִקֵּת מֵאֲמִינֵי סִבְבָּה אֶת הַפָּגֶר
 וְהַתְחִילוּ לְדַחֵף וְלִמְחֹץ, תִּינּוֹק וּבּוֹגֵר
 וְשְׁנֵי פִתְאִים נִחְנָקוּ, הַמּוֹן עֲלֵיהֶם סוֹגֵר
 אוֹתִי תִשְׁאַלוּ? מַגִּיעַ לָהֶם! מִתּוֹ בְּתַתּוֹל, כְּאוֹגֵר
 זֶה סוֹפּוֹ שֶׁל הַמִּדְּדָה אֲחֵר מִטַּת 'גְּדוֹל' מִפָּגֶר
 נִשְׁאַל בְּגִיחָהֶם: אֶת מִי הַשֵּׁד תַּחֲלֶה חוֹגֵר
 רֹאשִׁית וּוּאֲזָנָר, אוֹ אֶת הַצֶּמֶד שֶׁאַחֲרָיו שָׁגֵר?
 יִבִּיאוּ סִפְקָם לִפְנֵי אֱלֹהִים, אֲשֶׁר רִשְׁעִים יִמְגֵּר
 מִמַּעַן קִדְּשׁוּ הַשְּׁקִיף שְׂאוֹלָה, שֶׁם סִמָּאֵל דּוֹגֵר
 תַּחֲכוּ וּוּאֲזָנָר תַּחֲלֶה! שְׁמַעוּ קוֹל יְיָ בְּתַחֲלֵל מְנַסֵּר
 שֶׁהוּא הַחוּטָא, הַחֲזִיר, הַתִּיר אֶת שְׁאֲנֵי אוֹסֵר
 מִמֶּנּוּ לְמַדּוֹ שְׁנֵי הַפְּסִילִים – אַחֲרָיו אֲבִרִיָּהֶם אֲנִי קוֹצֵר
 וְשִׁלּוֹם יְהִי לַצַּדִּיקִים, שְׂכָרָם אֲנִי נוֹצֵר

ו

אָפּס רון וַגְּבֵר תָּרוֹן

זה עשה על חד מכת הטועים שקורין מסרחניקע"ס שהיה מטפיש עצמו לבקש יראת ה' בספרי האומות. ועשה קינה ע"ז בתיקון נאה כדרך משוררי ישראל בימים קדמונים, וחריזת הדלת והסוגר לתפארת הפתיחה ולתפארת החתימה. וכפי הנשמע שבאיזה בתי כנסת של מסרחניקע"ס הנהיגו לומר קינה זו בסוף הקינות קודם אלי ציון, בין הקינה על השואה לקינה על גוש קטיף. ואחר שנדפס בספרי קינות פירוש הרוו"ה מתחת, אמרתי אני הקטן לבל יגרע גם חלק הקינה של הוד כ"ק מרן שליט"א, והצגתי עליה פירוש הרמז"ה

אָפּס רון / וַגְּבֵר תָּרוֹן / אָקְרָא בְּגֵרוֹן / עַל לִיכְטֶנְשְׁטִין אַהֲרֹן
 רָאוּ זֶה סְרוּיָה / כָּלּוּ גָלוּיָה / פָּאָת לְחֵי בְּכָל רוּחַ / שִׁיר לְבַצְרוֹן
 בַּעֲמִי נִוְשָׁה / הַנִּיחוּ תוֹרַת מֹשֶׁה / וְסִפֵּר רַב אֲשִׁי / גִּנְזוּ בְּאֶרֶץ
 עַמִּיטֵל וְשִׁג"ר / וּמֹשֶׁה לוֹיִנְגֵּר / הָאֶזְרַח וְהִגֵּר / וְתִיק וְטִירוֹן
 לְקַב חוֹמָטוֹן / פִּתְחוּ מִיִּלְטוֹן / וְרוֹפְרֵט פֶּרוֹסְטוֹן / בְּרוּכֵי הַפְּשָׁרוֹן
 יִרְאֵת שְׁמִיָּה / קָחוּ כְּפָלִים / זָהָב פְּרוֹנִים / מְשִׁירֵי בִירוֹן
 מוֹסֵר יָהּ / מִבְּנֵי אֲנָפְלִיָּה / אֶרֶץ מֵאֲפְלִיָּה / לָהֶם הִתְרוֹן
 אָקְרַע כְּסוּתִי / וְתַעַל זַעֲקָתִי / עַל בְּזוּי תוֹרָתִי / מִמִּשְׁתֵּינִ בְּמִדְרוֹן
 כָּלּוּ שְׁקָר / אֶלְטֵעַ קֶאֱקָעֵר / תִּפֹּת לֹלָא חֶקֶר / לוֹ וְלֹאשִׁי פִירוֹן
 וְאָנוּ כְּבִנֵּי מָרוֹן / נִסֵּעַ בְּקָרוֹן / בְּשִׁיר נָרוֹן / לְקִרְאָת גּוֹאֵל אַחֲרוֹן

פירוש הרמז"ה

שייר לבצרון. לישנא דקרא זכריה ט יב שובו לבצרון אסירי התקוה: הניחו תורת משה וספר רב אשי. אשי בש' צרויה וכן הוא ניקודה האמיתי וכן בשמות אמי אסי יוסי וכו' (ותדע דיוסי קיצור יוסף שכן היה דרך אנשי הגליל לקצר תנועה האחרונה כמו שעשו ישוע לישו) וכן הרמב"ם באיגרת חרז משה ואשי והעולם טועים וקוראין בש' חרוקה: עמיטל ושג"ר. ראשי ישיבות היו אצל כת הטועים שקורין מסרחניקע"ס ונתכווין אותו ליכטנשטיין להטעותם בכזביו: ומשה לוינגר. אף הוא מהם ומסרחניקע"ס נקיט לדוגמא בעלמא: ארץ מאפליה. לישנא דקרא ירמיה ב לא ארץ מאפליה: לשי פירון. אף הוא מאותם המסרחניקעס ובעל בשר היה ושמא משום הכי נקיט ליה:

דברי שירות

ותשבחות

בלשון יודי'ש

א

בגנות משיח חב"ד, ובביאור שיטת הרמב"ם בהרחקת ההגשמה

פארוואס וועל איך גלייבן אין מלך המסריח
נאר ווייל ער האט ריח?!

געבנדיק די מענטשן א פארציע
באקום איך באלד אן ערעקציע

דער רמב"ם זאגט אז א מלאך האט נישט קיין גוף
און ווער וואס זאגט אנדערש איז אן אויסוורף

איך האב נישט קיין מורא פון א פאדסקוניאק
אפילו אז מ'רעדט פון א חב"דצקער שלאק!!

ב

בביאור שאין לחפש קדושה בקבוצות וואטסאפ, ובאופן הלקאת א' מעיר מאנטריאל יע"א על עגבותיו.
ואף שאדהכי עשה תשובה מ"מ משנה ראשונה לא זזה ממקומה

א מענטש וואס זוכט ליבשאפט אין בית זונות
און דערנאך האט ער טענות

הייליגקייט דא אין דער קבוצה?
אהער ס'איז דא נאר פאדסקוצווע

אז איך וועל קיין מאנטריאל קומען
און דו זאלסט לויפן שלום נעמען

אין דיין היים זאלן בלייבן די הויזן
אפילו גאטקעס וועל איך דיר נישט לאזן

אוי, דיין האריקער תחת, א מחיה
איך מיין וועסטו דארפן א נייע

נאך דעם פסק וועסטו טאקע האבן
רויטע הינטן, בלויע, שווארצע – מיתה משונה פארבן!!

ג

בביאור דברי ר"נ מברסלב שאין אצלו חילוק בין זכר לנקבה

ר' נחמן ברעסלעווער האט א תשובה
ביי מיר איז נישט דא חילוק צווישן א זכר מיט א נקבה

דאס קען זיין אמת אז מ'רעדט פון א בחור
וואס האט א גלאט אהור

מיט מאיר פון מאנטריאל דאס איז נישט דער מצב
ער האט נישט דעם הויט פון טאטע יעקב

אז מ'רעדט פון דיר, שמענדריק
ואת זכר לא... איז טאקע איבעריק

מיט דיינע האריקע פעטע געזעס
ס'הייבט נישט אן בכלל דעם פראצעס!!

ד

מעניין א' שהיה שטוף בתאוות משכב זכור ובהו"ל, וביאור שכ"ז אינו פוגם כמו כשעושין החרוזים
ביודי"ש שלא כהוגן

מאיר, לאמיר רעדן צום עיקר

דו ביסט א שטיק קאקער

לויפסטו אינדרויסן מיטן איבר

זוכנדיק עפעס א רעקטום פון א חבר

ביסטו כסדר מוציא זרע לבטלה

אפילו שטייענדיק שמונה עשרה, אין "שומע תפילה"

דאס אליין איז נישט געפערלעך

ווער זאגט אז מ'דארף זיין ערלעך?!

אבער אין דיין לידער אויך איז קיין גראמען

מיט המן און זרש וועסטו זיצן צוזאמען!!

ה

בעניין מאיר הנ"ל ור"מ קדייק בשמא, ובעניין חינוך הבנים, ובמעלת לשון יידיש

מאיר ר"ת מוראדיקע אחוריים יידישע רעקטום

ווייל דארטן לייגט זיינע גאנצע יידנטום

מאיר, ביסטו דאך א טומטום

געשעלט זיין דיין געבוירן דאטום

ווער איז א טיפּש שיקן א קינד צום 'חדר'
א נארמאלע שקאלע איז שוין נישט בסדר?!?

א מלמד מיט א ציג בארד און מיאוסע כאלאט
פונעם הינטן שטופט פינגער אינעם מיטן חומש בלאט

העברעיש איז שטינקעריי, מדינת ישראל איז דרעק
שנעל זאלט זי נעמען אן עק

אבער מ'דארף נישט אויך די סאטמערע עקלדע
מ'קען זיין ווי באשעוויס און חיים גראדע!!

ו

באמונת שכר ועונש ובביאור עונש הרשעים בגיהנום, ובפרט עונש מאיר הנ"ל

מאיר, דיין גיהנום וועל איך פארשטעלן
מיט פארבן וועל איך דאס מאלן

אז וועסטו פארמאכן די אויגן
די שדים נאך דיר וועלן יאגן

ערשטנס, דיין זקן התחתון וועלן זיי גאלן
כדי אויף דיין רשעות וועסטו באצאלן

ווי ס'שטייט אין די הייליגע תורה
דיין אייער וועלן האבן כיניזיישע אקופונקטורע

דען וועט לילית אנטאן א לאנגער מענער אבר
נאך אירע בעילה וועט דיין רעקטום דארפן א וועבער

א חסידישע טבילה וועסטו מאכן מיט דיין ווייטיקדיק אחוריים
אין א מקווה פון צואה און מי רגליים

צום סוף מיט דיין ברית קודש מ'וועט דיר הענגען
און מיר אלע וועלן טאנצן און זינגען!!

ז

בביאור כמה מענייני מאיר הנ"ל שהיה צבוע ואין תוכו כבדו, ואעפ"כ נמחל לו מפני שהיה משמש וכותב
בלשון אבותינו יודי"ש

מאיר דער פישער'ל גייט מיט א גארטל אויפן תחת
אבער פארנא מאכט אים נחת

אז ער זעט א ווידיא מיט א נאקעטער געזעס
מאיר דער פישערל באלד שיקט עס

מאיר דער פישער'ל האנדלט אין נדל"ן
שנעל וועט איבער אים לויפן די באן

מאיר דער פישער'ל האט א לאנגער בארד
די ערד זאל זיין זיינע ארט

מאיר דער פישער'ל גייט יעדן טאג צו מקווה
די מי רגליים פון דארטן זאל ער טרעפן אין דער קאווע

**מאיר איז א פישערל, און פונדעסטוועגן האב איך אים ליב
איר ווייסט פארוואס צוליב?**

**ווייל ער שרייבט שיינע יידישע גראמען
און הערן די מאמע לשון מאכט מיר צו וויינען!!**

ח

בביאור שעיקר לשון יודי"ש כמות שמדברים ברוסלאנד ולא כהאונגארן המשבשים, ומעניין מאיר הנ"ל
שהיה משתוקק שינשקוהו במקום הטינופת על האחור, ותחת כבוד קלון ודנוהו שיעשו לו באו"מ חוקן
שקורין קאנ"ע

**לאמיר שרייבן בקיצור
ענטפערן דעם שוויצער**

**הונגערישע יידיש איז דרעק
דיין גראמען זיינען אן קיין קאפ און אן קיין עק**

**דו באגערסט אז מ'וועט דיר קושן אריין אין תחת
אבער, וואס צו טאן, מ'גיט דיר נישט דאס נחת**

**אנשטאט באלד מאך איך דיר דארטן א קאנע
און קיינער זאל שוין דיר נישט מקנא**

ט

זה המזמור היה משורר לפני השי"ת בדבקות גמור אחר שזכה ליצא ממושב ליצים א' בהוואטסאפ, ומבאר עונשו דהאי רשיעא מאיר הנ"ל לעתיד לבוא, שיהיה בבחי' מדה כנגד מדה כמ"ש בדבר אשר זדו עליהם, וע"כ יהי' עונשו בבחינת אחוריים דווקא שהיה מדבק בהם עצמו בחייו בתאוות משכב זכור. וזה המזמור לגודל חביבותו נעשה עליו תרגום בלה"ק ג"כ.

ווער דארף בכלל יענע קבוצה

אלע דארטן זאל באגראבן ווערן ארויס פון מחיצה

**א גאנצע משוגעים הויז, קראנקע קעפ אין גרויסע צאל
משיחיסטן, גערער, ציוניסטן, און איין סאטמערע שלאק פון מאנטריאל**

צו זיי וועל איך רעדן שיין?

הא הא הא, אפילו נישט ווען פאלן אויס דיין ציין

איך בין ווי אליעזר שאך: א ואמפיר

פרומאקעס און כניאקעס זיינען ביי מיר ווי אשר יצר פאפיר

מיט זייער בלוט האב איך ליב שמאשקען

און אויף זייערע קעפ קאקען

און וואס מיט דיר, מאיר'ל, וועט זיין?

אוי, רעד זיך נישט איין!

האסטו דאך געהערט אויף די הייליגער תנא, רבי עקיבא

און וואס מיט אים געשען נאך דער מעשה מיט בר כוזיבא

היו סורקים בשרו במסרקות של ברזל
אוי וויי, ערגער אפילו ווי די קרייז פון יוזל

נו, אויף דיר וועל איך רחמנות האבן
פארט, איך וויל זאלסטו בלייבן אין לעבן

בפירוש וועל איך זאגן די בעלי מלאכות
לייגן די מסרקות נאר אין דיין תחת!!

ההעתקה ללה"ק

מי צריך בכלל את אותה קבוצה
כולם שם שייקברו מעבר למחיצה

בית משוגעים שלם, חולי נפש במספר גדול
משיחיסטים, גורים, ציונים, וסאטמרי אחד ממונטריאול

אליהם אדבר בנימוס?
חחח, לך תאכל חומוס

אני כמו אליעזר שך: ערפד
יראי שמיים עבורי כקוץ וסרפד

את דמם אוהב אני למצוץ
ואת עצמותיהם למחוצץ

ומה איתך, מאיר'ל, יהיה?
אוי, את עצמך אל תשלה!

ודאי שמעת על התנא הקדוש, רבי עקיבא
ומה שאיתו נעשה לאחר מרד בר כוכבא

היו סורקים בשרו במסרקות של ברזל
אוי, זה כואב! יסורים נוראים, הדם נוזל

אבל איתך לא אמצה את הדין
רצוני שתישאר בחיים, ואהיה מעט עדין

בפירוש אגיד לבעלי המלאכה
שאת המסרקות יתחבו רק בישבונך!!

כלו תפילות דוד בן ישי

תושלב"ע